

TẦN MINH

Dinh Quỳnh Anh dịch

Bác sĩ pháp y Tần Minh

Tiểu thuyết trinh thám

KẺ NHÌN TRÔM

秦明
偷窥者

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Mục lục

Lời Tựa

Mở Đầu (1)

Mở Đầu (2)

Vụ Án Thứ 1 - Thuyền Ma Bóng Quỷ (1)

Vụ Án Thứ 1 - Thuyền Ma Bóng Quỷ (2)

Vụ Án Thứ 1 - Thuyền Ma Bóng Quỷ (3)

Vụ Án Thứ 1 - Thuyền Ma Bóng Quỷ (4)

KỂ NHÌN TRỘM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Lời Tựa

"Bàn tay có quý vạn kiếp bất phục, nhân gian thái bình nhờ có Phật tâm. Từng tầng từng lớp giải thi ngữ (1), mắt sáng tinh tường rửa oan tình."

(1) Giải thi ngữ: tìm hiểu những manh mối để lại trên thi thể.

"Một đôi tay mang bóng hình ma quỷ chỉ vì muốn giải nổi oan khiên. Một tấm lòng tựa Phật chỉ mong nhân gian được hưởng thái bình."

Thật vô cùng vinh hạnh, vào năm 2016, chương trình Chuyện hôm nay của Đài Truyền hình Trung ương đã trích dẫn những câu khái quát này. Không sai, đây chính là tổng kết của tôi về nghề pháp y.

Tôi từng hỏi một bác sĩ pháp y rằng, "Anh có yêu công việc này nhiều không?" Anh ấy đáp, "Cũng đủ để sống tạm qua ngày."

Tuy nói như vậy nhưng tôi vẫn dốc lòng quan sát công việc của anh ấy, thấy anh vô cùng cẩn thận, tỉ mỉ.

Có lẽ công việc nào cũng đều mang tới rất nhiều lời than thở hay bức bối, nghề pháp y cũng không ngoại lệ. Tôi từng đi nhiều nơi trên cả nước, được gặp gỡ rất nhiều người. Có người là chuyên gia, có người là học giả, lại có người là bác sĩ pháp y đầu ngành, mà ai cũng như ai, đều ôm một bụng đầy nỗi bức dọc. Đối với một công việc cần lượng kiến thức chuyên ngành lớn, bằng cấp, chức danh công tác, cả ngày chỉ giao du với thi thể, mùi máu tươi, mùi hôi thối và cả ruồi nhặng... thì đãi ngộ dành cho cảnh sát pháp y của Trung Quốc quả là không như ý muốn.

Một bác sĩ pháp y đầu ngành mà tiền lương chỉ bằng một cảnh sát địa phương, lại nắm giữ kiến thức chuyên ngành nên không thể dễ dàng chuyển vị trí, việc đề bạt thăng cấp cũng rất khó khăn. Một bác sĩ pháp y đầu ngành mà mỗi lần cùng nhân viên nhà xác đi nhận tiền lương đều phải nhận sự xấu hổ. Đó chính là lý do chủ yếu khiến vị trí cảnh sát pháp y không ngừng mất đi các nhân tài.

Nhìn những bạn trẻ vì đọc Lời của xác chết của tôi mà lựa chọn học chuyên ngành pháp y giờ sắp tốt nghiệp, tôi cảm thấy vô cùng áp lực. Liệu các bạn ấy có căm ghét tôi không?

Nhưng tức mấy thì tức, cũng vẫn có nhiều người giống tôi, dù đầy bụng giận dữ nhưng cũng sẽ không rời bỏ cương vị công tác. Tuy luôn miệng nói đây chỉ là công việc đủ sống qua ngày, nhưng trong lòng lại yêu nó đậm sâu.

Tôi dùng việc sáng tác để nói lên tình yêu của mình. Và hơn thế nữa là nói hộ tiếng lòng của đồng nghiệp, những người đã dùng tâm huyết cả đời cống hiến một cách vô tư và tận tụy.

Lúc viết những dòng này, thật ra tôi cũng có chút ích kỷ. Tôi hy vọng chúng tôi có thể nhận được sự đãi ngộ công bằng hơn và thêm đôi phần tôn trọng.

Tôi chỉ là một người nhỏ bé, không thay đổi được bất cứ chuyện gì. Nhưng tôi tin, chỉ cần mình vẫn chăm chỉ viết sách kiếm sống, không ngừng viết truyện về nghề pháp y, thì càng ngày sẽ càng có nhiều người đọc ủng hộ chúng tôi, hiểu cho chúng tôi, tôn trọng chúng tôi. Đây là ước nguyện của tôi khi bắt đầu sáng tác, đến nay vẫn không thay đổi và nó cũng là ước nguyện sau cùng.

Hãy nói về cuốn sách này. Những bạn đọc vẫn theo dõi bộ tiểu thuyết Bác sĩ pháp y Tần Minh đều biết đây đã là tập 6. Nhờ sự nỗ lực của tôi cùng các

bạn ở Công ty Văn Hóa Truyền thống Nguyên Khí Xã và Công ty Xuất bản Bác Tập Thiên Quyển, năm tập truyện trước đã thu được thành tích rất tốt. Hơn một triệu cuốn sách đã được tiêu thụ, thực hiện ước nguyện sáng tác ban đầu của tôi, cũng giúp tôi cải thiện điều kiện cuộc sống rõ ràng, hơn nữa còn khiến cho cuộc sống tôi giờ phong phú hơn. Chắc, phong phú đến nỗi không có thời gian riêng nữa. Bốn tập trước trong bộ truyện này đã được Letv và Sohu chuyển thể thành phim chiếu trên mạng và phim điện ảnh, cũng sắp phát rồi. Nhờ vậy mà tôi có thêm nhiều độc giả hơn. Tôi cũng hy vọng các bạn độc giả mới có thể yêu thích tác phẩm của tôi cũng như nghề pháp y này.

Nhưng ở tập 6 này có sự tiến bộ hay đột phá gì?

Tôi thấy đó chính là phơi bày nhân tính và suy xét về đạo đức.

Mỗi người đều có tính hai mặt. Bất kể là người tốt hay kẻ xấu. Mềm mỏng và cứng rắn chỉ cách nhau một tờ giấy, bóng đêm và ánh sáng chỉ chênh nhau một ý nghĩ mà thôi.

Thông qua việc tìm hiểu về hai mặt tốt xấu của mỗi người, tôi tin rằng tác phẩm này nhất định có thể đem chuẩn mực làm người và thái độ sống ra trước ánh sáng. Mặt khác, đây cũng chính là lời cảnh tỉnh dành cho tội phạm.

Sống cuộc đời thoải mái còn không chịu, sao phải đi phạm tội?

Như thường lệ, tôi muốn nói rằng: Bộ tiểu thuyết Bác sĩ pháp y Tần Minh vẫn giữ nguyên bản sắc vốn có. Thứ nhất, lấy những vụ án đặc biệt làm nền tảng, có xen kẽ những đầu mối chính xuyên suốt cả quyển. Thứ hai, lấy những vụ án có thật làm gốc, sử dụng kiến thức thông dụng làm trọng tâm, không khác thường, không bịa chuyện, không huyền hoặc, tuyệt đối không vi phạm vào tinh thần khoa học. Những tình tiết cụ thể trong cuốn sách đều là hư cấu, tên người, tên địa danh đều được thay đổi, nếu như có tương đồng thì chỉ là trùng hợp, chớ dò tìm trong đời thực kéo tự gánh lấy hậu quả. Điều

chân thật chính là kiến thức chuyên ngành và thái độ nghiêm túc của pháp y viên, là những chi tiết điều tra khéo léo và sự cơ trí cũng như tinh tường của đội ngũ pháp y trong sách.

Dưới sự cổ vũ và thôi thúc của các bạn độc giả cùng sự trợ giúp của các bạn trong Nguyên Khí Xã, lão Tần vẫn luôn cố gắng tiến về phía trước.

Ngày 1 tháng 7 năm 2016.

Tần Minh

KỂ NHÌN TRỘM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Mở Đầu (1)

Nếu bạn sa chân vào bóng tối, điều có thể làm chỉ là tĩnh tâm chờ đợi, cho đến khi cặp mắt của bạn quen với màn đêm.

- Haruki Murakami -

Bên ngoài mưa tí tách rơi, âm thanh nhỏ bé mà xa xôi, Tả Liên do dự cởi cúc áo đầu tiên trên chiếc áo sơ mi.

Cô nhìn quanh bốn bức tường quét vôi trắng, thở một hơi dài.

Tuy xuất thân bản hàn, nhưng ít nhất trong vòng mười năm nay, cô chưa từng phải sống khổ cực như vậy. Người ta thường nói từ túng thiếu đến xa hoa thì dễ, nhưng từ xa hoa về bản cùng lại khó. Hai tháng nay cô cũng đành phải làm quen với sự gian khổ, mộc mạc này.

Cô không biết mình đang ở nơi nào, cũng không nhìn thấy mặt trời mọc hay lặn nữa.

Cũng không phải Tả Liên nhẫn nhục chịu đựng. Dưới cái nhìn của cô, ít nhất đến giờ cô vẫn còn sống, sống một cách tử tế, không chút tổn hại nào. Điều này cũng đủ khiến người ta kinh ngạc rồi.

Gian phòng cũ nát này kín bưng, giống như phần mộ của cô vậy.

Tả Liên gượng cười lắc đầu. Tự làm điều sai thì không thể sống.

Nhưng nếu nói đây là phần mộ thì cũng hơi quá. Tuy nó đơn sơ cũ nát, nhưng vẫn đủ thứ cần thiết. Một chiếc giường xếp, một cái bàn liền tủ, một chiếc tivi chỉ có thể thu được kênh truyền hình Trung Ương và truyền hình Long Phiên, một vòi hoa sen có thể tắm gội và một bồn cầu tự hoại.

Về chuyện ăn uống thì kẻ kia vẫn đưa tới đúng giờ. Lúc trước Tả Liên không biết có phải đúng giờ hay không, nhưng mỗi khi đói bụng là sẽ có cơm đưa tới qua ô cửa nhỏ trên cánh cửa sắt kia.

Tả Liên ngoại hình xuất chúng, từ nhỏ vẫn luôn được theo đuổi nhưng chưa từng bị chinh phục. Cô chính là nữ thần, hào quang của cô chiếu sáng những người đàn ông mà cô biết. Ông chồng giàu có kia lớn hơn cô mấy chục tuổi, hiển nhiên ông ta không phải người cô yêu nhất, nhưng cô không cưỡng lại nổi những thứ trang sức, những món đồ hiệu mà ông ta liên tục đưa tới nên cô liền theo ông ta.

Qua nhiều năm như vậy, người khác dùng bao lời đường mật nịnh hót, hầu hạ ăn uống chu đáo cũng không khiến cô đổi sắc hay rung động. Nhưng khi cô bụng đói cồn cào, kẻ kia đưa tới chút cơm rau dưa, hay khi cô cảm thấy mình bốc mùi, người kia lại đưa tới quần áo mua ở quầy hàng rong bên miếu Thành Hoàng, điều này khiến cô có chút cảm kích với hắn.

Nghĩ đến đây, Tả Liên lại cười chua chát.

Bẻ gãy đôi cánh của tôi rồi lại rịt thuốc cho tôi. Đây cũng coi là ân huệ sao?

Tả Liên không biết mình đang ở đâu, thậm chí còn không nhớ rõ mình đã tới đây bằng cách nào. Lúc mới chìm trong bóng tối, cô không biết là ba ngày hay một tuần đã trôi qua, dù sao trong khoảng thời gian đó cô luôn bị nỗi sợ hãi bao trùm. Cô cảm thấy mình chết chắc rồi, chưa biết chừng trước khi chết còn phải gánh chịu sự tra tấn vô nhân tính. Với tính cách của Tả Liên, cô thà

chết chứ không chịu bị làm nhục. Cô thầm dựng lên cho mình chút dũng khí để liều mạng.

Vì vậy trong ánh đèn mờ mờ, cô co cụm trên chiếc giường xếp, không ngủ không nghỉ mà vượt qua những ngày tháng ấy.

Nhưng cô phát hiện mình không hề bị làm hại, trong lòng hơi bình tĩnh lại. Cô nghĩ mọi biện pháp để mở cánh cửa sắt kia ra. Chỉ tới khi đó cô mới biết được, thì ra mình căn bản chẳng phải người phụ nữ kiên cường tài cán gì, ngón tay yếu ớt của cô thậm chí còn không thể làm cánh cửa mở ra một chút mảy may. Cho đến lúc bị bật móng tay thì cô mới hoàn toàn từ bỏ. Cô bắt đầu thích ứng với ánh đèn mờ mờ, bắt đầu thích ứng với một "xã hội" không có điện thoại di động, không có internet.

Thỉnh thoảng cô có xem tivi, biết hôm nay là ngày mấy, biết lúc này là ban ngày hay đêm tối.

Nhìn thời gian hiện lên trên tivi, cơn ác mộng này đã kéo dài hai tháng rồi.

Phòng âm u ẩm ướt, giặt quần áo phải đợi ba ngày mới khô, cho nên cô chỉ có thể sửa đổi thói quen thay quần áo mỗi ngày của mình. Đồ lót kẻ kia mua về không vừa với cô, nhưng dù sao cũng còn hơn không mặc, cô đành chấp nhận.

Hai tháng qua cô vẫn ở một mình, nhưng lại luôn ăn mặc chỉnh tề.

Đây là thói quen nhiều năm của cô.

Việc cô sợ nhất chính là tắm rửa và đi vệ sinh. Nhưng đây là chuyện phải làm.

Nguyên nhân khiến cô lo sợ chính là mỗi khi làm những chuyện này, cô

đều cảm thấy sau lưng có một ánh mắt đang theo dõi, tuy rằng cô biết rõ căn phòng này chỉ có cửa ra vào, không cửa sổ, cũng chỉ có một mình cô sống ở đó.

Vì việc này nên cô chịu đựng đến khi cả người bốc mùi, vô cùng khó chịu thì mới đi tắm rửa trong tâm trạng nơm nớp lo sợ, nhưng chẳng có gì xảy ra cả.

Mặc dù không có gì phát sinh, nhưng cảm giác ấy của cô vẫn tồn tại mãi mãi.

Lại đến lúc phải tắm, Tả Liên do dự cởi bỏ quần áo. Cô nhìn làn da trắng bóng nõn nà và thân hình với đường cong hấp dẫn của mình, nghĩ thầm nơi này ngay cả một tấm gương cũng không có chứ đừng nói đến mỹ phẩm, thân thể trông còn tạm được, nhưng không biết mặt mình có già đi không, dù sao mình cũng đã hơn 30 tuổi rồi.

Tả Liên xoay vòi sen để nó hơi quay vào tường, tránh cho nước bắn lên giường hoặc tivi. Cô chậm chậm mở vòi nước, vì tác dụng của áp lực nước nên vòi hoa sẽ khẽ run lên hai cái, bắt đầu từ từ chảy nước xuống.

Tả Liên cầm một cục xà phòng xoa lên thân thể. Một nữ doanh nhân triệu phú lại có ngày phải dùng xà phòng để tắm, thật sự là lên voi xuống chó. Cô cố gắng bắt bản thân phải nghĩ sang chuyện khác, muốn hòa tan cái cảm giác luôn tới khi tắm này, nhưng không thể nào đẩy nó đi được.

Tả Liên nhìn về nơi tắm tối sau lưng theo bản năng.

"Két" một tiếng vang rất nhỏ bị tiếng nước chảy khóa lấp.

Không biết vì sao mà Tả Liên đột nhiên nổi da gà.

Cô nhanh tay tắt vòi nước đi, dùng khăn mặt che ngực, nhìn về phía cánh

cửa sắt ở sau lưng.

"Kèn kẹt."

Cửa sắt như đang chuyển động. Cô cũng không dám chắc nó có chuyển động hay không, nhưng đúng là nó đang phát ra tiếng.

Tả Liên sợ tới mức dựa sát vào vách tường, hé mắt nhìn chăm chăm vào cánh cửa sắt.

Cửa sắt quả thực hé ra một nửa.

Qua màn hơi nước, Tả Liên nhìn thấy một bóng người mờ lung đang đứng đó.

KẺ NHÌN TRỘM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Mở Đầu (2)

Bên ngoài mưa rơi sầm sập, giọt mưa đánh vào mái hiên che nắng trên cửa sổ, phát ra âm thanh khó nghe.

Trong phòng tối đen, giơ tay không thấy rõ năm ngón.

Tiếng ngáy đều đều cũng không khiến gã đàn ông ấy buồn ngủ.

Hắn nằm ngửa mặt trên giường, nhìn chòng chọc trần nhà phía trên, cũ nát loang lổ. Đúng, hắn căn bản không nhìn thấy trần nhà, nhưng hắn đã quá quen thuộc nơi này.

Hắn không buồn ngủ chút nào, hắn đang lẳng lặng chờ đợi thời cơ đến.

Đồng hồ treo tường đang tích tắc chạy, hắn không thấy rõ chiếc đồng hồ, chỉ có thể nhắm đếm số trong lòng, tính toán thời gian.

Chiếc còng trên cổ tay phải siết rất chặt, điều này làm cho hắn cảm thấy máu trên tay phải của mình chảy đi một cách khó khăn, tay phải của hắn cũng lạnh chằng kém gì chiếc còng.

Hắn hơi cử động cổ tay, muốn chiếc còng rời lỏng ra một chút, cũng là muốn thử xem người bên cạnh có ngủ thật hay không.

Người nằm bên cạnh không phản ứng gì.

Nếu hắn tính không sai thì bây giờ đã là lúc đêm khuya.

Theo quy luật, kẻ nằm bên cạnh hắn lúc này đã ngủ rất say.

Gã đàn ông ấy chuẩn bị bắt đầu hành động.

Hắn lặng lẽ dùng tay trái lần lấy thanh sắt đã giấu sẵn trong mép quần lót, cố sức lần mò để chọc thanh sắt vào lỗ khóa của chiếc còng tay. Trong bóng tối, muốn chọc một thanh sắt mỏng vào lỗ khóa thật khó khăn biết bao! Hắn mất khoảng mười phút mới thành công.

Hắn cố sức giữ nguyên tư thế khó chịu này, vì không muốn làm người bên cạnh thức giấc. Hắn cẩn thận dùng thanh sắt dò tìm lỗ khóa.

Đây không phải sở trường của hắn, nhưng hắn phải liều chết thử một phen.

Một chiếc xe hơi chạy qua, ánh đèn pha xuyên qua bức rèm, chiếu lên khuôn mặt người bên cạnh kia.

Một gương mặt đầy hung ác, mặt xanh nanh vàng.

Kẻ đó bị ánh đèn quấy rầy giấc mộng đẹp, phì phò trở mình, thịt mỡ trên bụng núng nính rung rinh.

Gã đàn ông đang tập trung tinh thần mở khóa, đột nhiên thấy kẻ kia trở mình thì hoảng sợ vô cùng.

Hắn nhanh chóng thu thanh sắt về, giả bộ như đang ngủ.

Kẻ kia chép miệng mấy cái rồi tiếp tục phát ra tiếng ngáy. Làm hắn sợ bóng gió một hồi.

Gã đàn ông không dám tùy tiện cử động nữa, hắn trừng mắt, tiếp tục đếm thời gian. Khoảng nửa giờ trôi qua, hắn lại bắt đầu chọc lỗ khóa.

Dù đang là đầu xuân mưa đêm rả rích, nhưng không biết vì nổi căng thẳng trong lòng hay vì tư thế khó chịu cùng động tác khó khăn mà mồ hôi hắt tuôn ra như tắm.

"Cạch."

Còng tay mở.

Khóe miệng của hắn hơi nhếch lên, cười đắc ý.

Rốt cuộc sau khi tháo còng tay ra, tay phải của gã đàn ông trông mới có chút sức sống. Hắn xoa xoa cổ tay đau nhức, lặng yên không một tiếng động lật mình ra khỏi giường, mặc áo khoác lên, nhẹ nhàng từng bước đi ra tới cửa.

Hắn biết, cánh cửa này lâu năm chưa được tu sửa, nếu cứ thế mở ra chắc chắn sẽ vang lên tiếng kêu khó nghe. Một khi kẻ kia tỉnh giấc thì hắn sẽ thất bại trong gang tấc.

Hắn cẩn thận mở then cửa, dùng sức nâng cửa lên để bản lề giữa cánh cửa và tường ma sát ít nhất. Hắn cố sức mở cửa một cách chậm rãi, khi đã mở được một khe cửa đủ rộng, hắn lắc mình ra ngoài, sau đó lại từ từ khép cửa vào.

Người đàn ông ấy dang hai tay ra, ngửa mặt lên trời để mưa vô tư rơi trên mặt hắn.

Hắn lại được tự do.

Lúc này hắn đang sôi trào nhiệt huyết, dù là mưa rét đầu xuân cũng không thể dập tắt.

Hắn không vội rời đi mà chậm chậm bước trong mưa, để mưa làm ướt áo

khoác, hưởng thụ không khí đêm đầu xuân mát mẻ và khoái cảm mà tự do mang lại.

"Ta đã trở về!"

Gã đàn ông ấy gầm nhẹ, dần dần tăng tốc, hướng về phía Tây Bắc chạy như điên.

KỂ NHÌN TRỘM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 1 - Thuyền Ma Bóng Quỷ (1)

Thời gian rất tham lam, đôi khi nó chiếm trọn mọi thứ, dù là nhỏ nhất.

- Khaled Hosseini -

Đêm đã khuya, không một ánh trăng, cũng chẳng một vì sao le lói, chỉ có bóng đèn cũ nát nơi đầu thuyền chập chờn lúc mờ lúc tỏ giúp Triệu Ưng Dương lấy được một chút ánh sáng.

Đứng trên mặt hồ mênh mông không thấy bờ này, tựa như bị rơi vào một hố đen rộng lớn, nhìn trái ngó phải chẳng ai giúp, sâu thẳm vô cùng, không biết bờ bến ở nơi đâu. Cũng may thiết bị dẫn đường giờ đã phát triển, Triệu Ưng Dương biết rằng đi về phía Đông khoảng 7km là tới bến tàu.

Người dân quanh hồ Long Phiên đều dựa vào hồ mà sống, sự ấm no cũng như của để dành của họ đều sinh ra từ lòng hồ này. Hồ Long Phiên từ Nam qua Bắc rộng hơn 30km, dài 60km theo hướng Đông - Tây, diện tích lòng hồ gần 2.000km², trong hồ có những hòn đảo nhỏ nhô lên, thủy sản phong phú.

Do hồ Long Phiên chủ yếu chỉ dùng để khai thác thủy sản nên phong cảnh thiên nhiên chưa được khai phá và giới thiệu ra bên ngoài. Ít người biết rằng ở một nơi kinh tế không phát triển bằng phía trong thành phố Long Phiên lại có một vùng cảnh sắc tươi đẹp đến vậy. Không có khách du lịch đặt chân tới, nói cách khác cũng là chẳng ai gây rối, cuộc sống của người dân bên hồ Long

Phiên tương đối bình lặng. Họ bắt cá, thả lưới nuôi trai ngọc, quây nuôi cua hay tôm hùm, lại chẳng mấy khi có thiên tai như ngoài biển rộng, bởi vậy ngư dân ở đây sống vừa sung túc vừa yên ổn.

Những dịp cuối tuần và ngày nghỉ sẽ có vài người dân trong thành phố tới bên hồ hóng gió, trừ lúc đó ra, nơi này chẳng mấy khi đón nhiều du khách. Xung quanh không có nhà máy, phố thị, mặt hồ cũng không bị ô nhiễm. Đây đúng là chốn cực lạc hiếm thấy giữa xã hội ngày càng hiện đại.

Triệu Uông Dương là một kẻ khá giả trong làng chài, gã không chỉ nhận thầu một vựa cua lớn ở bên hồ, mà còn trồng một vườn đào trên một hòn đảo giữa hồ. Lúc lâm chung cha gã dặn dò, rằng bao giờ có chính sách mở cửa thì nhất định phải tìm một hòn đảo nhỏ để trồng đào, đất ở những hòn núi nhỏ trên đảo giữa hồ Long Phiên rất thích hợp để cây đào sinh trưởng. Gã không biết làm sao ông cụ biết được bí mật này, hơn nữa bản thân gã cũng tỏ vẻ nghi ngờ. Giống đào vốn hợp với nơi khô cằn, không chịu được úng nước, liệu trồng ở đảo sẽ thu hoạch được gì đây? Nhưng nghe theo lời người đã khuất là truyền thống của người Trung Quốc. Cho nên khi chính phủ mở chính sách nhận thầu đảo trên hồ, Triệu Uông Dương là người đầu tiên đi nhận lấy một hòn đảo nhỏ.

Ba năm đầu, Triệu Uông Dương phải đổ toàn bộ gia sản vào vườn đào giữa hồ, điều này khiến gã nghi ngờ quyết định của cha. Thế nhưng đến năm thứ tư, vào thời điểm vườn đào ra quả, gã mới biết được bí mật của cha quả thật là của quý gia truyền. Quả đào vừa to vừa ngọt, vỏ mỏng mọng nước, có thể nói là loại đào thượng hạng. Gã không chỉ thu hồi được toàn bộ số vốn ban đầu, mà ngay năm đầu thu hoạch đã kiếm thêm một khoản lãi kếp xù. Chẳng bao lâu sau, người ta học theo gã trồng đào trên mấy chục hòn đảo giữa hồ Long Phiên, cứ như thế, quả đào ở hồ Long Phiên đã trở thành mặt hàng đắt khách thứ hai chỉ sau thủy sản.

Đầu mùa xuân là mùa hoa đào nở rộ, hoa đào trên hồ Long Phiên cũng trở

thành một điểm ngắm cảnh. Mặc dù không hề được khai thác và quảng bá, điểm tham quan này cũng chẳng nổi danh, nhưng đối với người dân ở thành phố Long Biên thì đây chắc chắn là một nơi cảnh đẹp ý vui, khắp nơi như vẽ. Nếu dùng máy ảnh chụp từ trên cao xuống hồ, mặt nước sóng gợn lăn tăn, trăm hoa trong hồ lấm tấm khoe sắc, từng hòn đảo nhỏ màu hồng phấn trông rất đẹp mắt.

Vì chính phủ quản lý thuyền bè rất nghiêm ngặt nên cũng không có nhiều du khách được đến gần cảnh đẹp trên đảo hoa đào. Nhưng các chủ đảo vẫn lo có du khách vụng trộm trốn trên đảo, phá hoại rừng đào, cũng sợ thời tiết đầu xuân thay đổi thất thường có thể gây hại cho cây đào, vì thế họ đặt ra quy định một tuần hai lần ra thăm đảo.

Hôm qua là một ngày gió lớn, rừng đào của Triệu Uông Dương có mấy cây bị gió quật đến nỗi đổ trái ngã phải. Buổi chiều gã lên đảo, vừa oán giận hai người làm thuê cùng xin phép nghỉ, vừa một mình quần quật làm việc đến khi màn đêm buông xuống. Nói đến đây mới thấy sự chẳng lành, khi Triệu Uông Dương chuẩn bị xuất phát về bến tàu thì trên mặt hồ đột nhiên nổi gió. Gió lớn như vậy, chiếc ca nô của gã nhất định không chống đỡ nổi. Vì thế gã chỉ có thể ở trên đảo một mình chờ gió dịu.

Cuối cùng cũng đến tận nửa đêm cơn gió lớn mới bình ổn trở lại. Triệu Uông Dương bật chiếc đèn điện trên đầu thuyền, khởi động ca nô chạy về bến tàu phía Đông. Chẳng mấy chốc đã cách bến tàu chỉ còn khoảng 7km, thời tiết coi như không tệ, điều này khiến Triệu Uông Dương cảm thấy yên lòng.

Tuy rằng không phải lo chuyện bị gió chướng cuốn đi, nhưng thấy bốn phía tối đen như mực, tim Triệu Uông Dương vẫn đập nhanh một chút. Trước giờ mỗi khi lên đảo làm việc, Triệu Uông Dương vẫn luôn dẫn theo hai người làm thuê kia, người đông bớt sợ. Lần này một mình gã rong ruổi giữa bóng tối vô tận, dù đàn ông đàn ang cũng khó tránh được đôi phần sợ hãi.

Nhưng phàm càng sợ hãi thì quả thật lại càng hay gặp phải.

Gã thấy phía xa thấp thoáng có bóng đèn le lói, như ẩn như hiện, vô cùng kỳ quái.

Đã muộn thế này, trừ cái thằng đen đuôi là mình đây thì ai lại đi thuyền trên hồ cơ chứ? Hơn nữa, xem độ cao của đèn, chắc chắn không phải loại ca nô giống của Triệu Ôn Dương, mà hẳn là một thuyền hàng.

Điều khiến gã khó hiểu chính là ánh đèn cách đó không xa, nhưng gã hoàn toàn không nghe được tiếng động cơ.

Để kiểm chứng, Triệu Ôn Dương tự tắt động cơ chiếc ca nô của mình, dỏng tai nghe ngóng. Ngoài trừ tiếng bì bõm nhịp nhàng của những con sóng dập dềnh, thì chẳng mấy may có lấy một tiếng động nào, yên lặng đến đáng sợ.

Là ai đêm hôm khuya khoắt lái thuyền ra giữa hồ, rồi tắt động cơ để thuyền bập bênh theo sóng? Mặt hồ thăm thẳm như hang động tối tăm, bốn phía không bến bờ, không chỉ nguy hiểm mà còn vô cùng kinh khủng.

Chẳng lẽ là ma trôi?

Triệu Ôn Dương cũng học đại học ngành hoàng, biết nguyên lý sinh ra ma trôi. Thông thường ma trôi đều sinh ra từ kẽ hở của mồ mả, vì trong xương người có phốt pho, phốt pho tác dụng với nước hoặc kiềm khiến phốt pho nhẹ hơn, nhiệt độ bốc cháy của phốt pho rất thấp, khi đạt tới điểm bốc cháy sẽ hình thành đốm lửa có độ sáng nhỏ gọi là ma trôi. Nhưng trên mặt hồ rộng lớn này thì lấy đâu ra phốt pho?

Vượt qua nó, mau về nhà thôi. Triệu Ôn Dương nghĩ thầm.

Thế nhưng, lòng hiếu kỳ xui khiến gã điều khiển đầu ca nô, chậm chậm đi

về hướng có ánh đèn.

Đi hơn trăm mét, hình dáng của một chiếc thuyền chở hàng nhỏ dần hiện lên một cách rõ ràng. Trên thuyền mờ mờ ảo ảo, miễn cưỡng lắm mới có thể nhìn thấy trên boong thuyền không có hàng hóa gì, ánh đèn tỏa ra từ buồng lái phía cuối boong thuyền.

Tuy vậy, dưới ánh đèn, cũng không thấy người điều khiển thuyền.

Triệu Ưông Dương thấy đó chỉ là một thuyền chở hàng thông thường chứ chẳng phải thứ gì kỳ quái nên cảm thấy an tâm hơn. Gã cầm trong tay đèn pin siêu sáng soi lên chiếc thuyền chở hàng đó, khua mấy vòng, gọi lớn, "Có ai không? Sao thuyền lại dừng ở đây?"

Tiếng gọi bị tiếng sóng trên hồ nuốt chửng, không truyền đi được bao xa.

Triệu Ưông Dương tiếp tục đến gần con thuyền nhỏ, dần thấy rõ hình dáng của nó. Đây là một thuyền hàng nhỏ cũ nát, vách thuyền đều đã gỉ sét, đầu thuyền cũng không có ký hiệu quen thuộc nào. Con thuyền đứng yên, dập dềnh theo sóng.

Triệu Ưông Dương đứng trên ca nô, kiễng chân ngó lên buồng lái của con thuyền kia.

Ngọn đèn trong buồng lái mờ昧, chớp tắt chập chờn, nhưng cũng đủ để thấy rõ, trong buồng lái trống không. Cả thuyền lặng ngắt, bập bênh giữa mặt hồ tối đen như mực.

Trên boong thuyền không có người, trong buồng lái không có người, vậy người đi đâu mất rồi? Triệu Ưông Dương vô cùng băn khoăn. Là ai mang thuyền ra đậu lại chỗ này? Chẳng lẽ cơn gió kỳ quái ban nãy đã làm đứt dây neo? Nếu như gió to thổi thuyền tới thì sao lại vẫn bật đèn như thường? Hơn nữa, chuyện cơn gió đẩy một chiếc thuyền đi cách bến 7km không phải là quá

khó tin?

Triệu Ưng Dương thấy hơi mờ mịt khó hiểu, ngần ngừ đứng trên ca nô cân nhắc liệu bản thân có muốn lên thuyền xem thử hay không.

Gã nhanh chóng suy nghĩ, nhưng thứ đầu tiên nghĩ tới lại là câu chuyện được nghe từ thuở nhỏ.

Lẽ nào gã gặp phải "thuyền ma bóng quỷ"?

Người ta kể rằng, hơn bảy mươi năm trước trên hồ Long Phiên đã từng có một đôi tình nhân chèo thuyền đánh cá, họ gặp phải một tàu tuần tra của người Nhật Bản. Mấy người Nhật kia chặn thuyền đánh cá lại, chúng xâm phạm cô gái xinh đẹp như hoa, rồi sát hại đôi tình nhân này một cách tàn nhẫn. Về sau, người nhà của họ tìm kiếm trên mặt hồ rất lâu mà chẳng thấy bóng dáng của con thuyền ấy. Nhưng từ đó về sau, những ngư dân thường đi đêm sẽ gặp hình bóng một con thuyền đánh cá phiêu diêu đung đưa trên mặt hồ. Mỗi lần nó xuất hiện, trên hồ sẽ nổi gió chướng, gió ấy còn từng làm lật mấy chiếc thuyền, khiến không ít người bỏ mạng. Người dân trong thôn cho rằng cặp đôi chết oan kia đã hóa thành quỷ dữ chuyên đi đòi mạng người, vì vậy gọi nó là "thuyền ma bóng quỷ".

Triệu Ưng Dương vẫn cho rằng đó là chuyện do các cụ già tự nghĩ ra, vì không muốn đám thanh niên ban đêm đi thuyền rồi lại gặp nguy hiểm. Tuyệt đối không phải chuyện thật.

Thế nhưng tại sao tất cả những thứ trước mắt đây lại giống trong chuyện kể đến vậy?

Lúc gã mới bắt đầu trồng đào đã có người lên tiếng can ngăn, nói cây đào rất tà ma, người ta cũng không trồng cây đào trước nhà. Nếu trồng cây đào ở đảo giữa hồ, chắc chắn trong hồ sẽ phát sinh chuyện quỷ quái. Mười mấy

năm qua, Triệu Ôn Dương cũng chẳng gặp phải ma quỷ gì, ký ức ngày đó cũng dần phai nhạt. Nhưng khi gã thấy mình không thể giải thích được hiện tượng lạ này, những lời can ngăn ấy lại tràn vào suy nghĩ.

Triệu Ôn Dương rung mình giữa gió lạnh, gã cảm thấy toàn thân đều nổi da gà. Ý nghĩ muốn đi lên thuyền hàng để tìm rõ thực hư liền biến mất trong nháy mắt.

Gã kéo dây khởi động ca nô, chuẩn bị lái ca nô rời khỏi chiếc thuyền tà ma kia. Đột nhiên, gã loáng thoáng nghe thấy một chuỗi tiếng động kỳ quái. Âm thanh đó xen lẫn giữa tiếng nổ máy ầm ầm và tiếng sóng vỗ dập dềnh ì oạp, nghe chói tai lạ thường.

Gã run rẩy dừng lại động tác kéo dây khởi động, nghiêng tai nghe xem tiếng động kia phát ra từ nơi nào.

Không sai, tiếng động đó phát ra từ phía boong thuyền hàng và vẫn đang tiếp tục vang lên. "Ừm... ừm" từng hồi, lúc lớn lúc nhỏ, có vẻ theo nhịp. Âm thanh ấy nghe như tiếng người rên khi bị bịt miệng bịt mũi, hoặc là thứ gì đó đang phát ra tiếng cười dữ tợn, hoặc có lẽ là tiếng quái thú đang gầm ghè.

Trên boong thuyền không có người!

Tiếng động này là từ đâu tới?

Triệu Ôn Dương bị tiếng động lạ đột nhiên xuất hiện dọa đến phát sợ, gã lao đảo ngã vào trong ca nô. Thuận theo cú ngã của gã, tiếng động kỳ quái kia như rõ ràng hơn, lại như kèm theo chút chấn động trên boong tàu, càng lúc càng tới gần gã.

Triệu Ôn Dương run rẩy, vùng vẫy bò dậy, ca nô vì động tác dữ dội của gã mà trái rung phải lắc. Gã đem hết sức bình sinh đứng vững, liều mạng kéo dây khởi động, cuối cùng cũng khiến ca nô nổ máy. Gã quay lại đầu thuyền,

mở hết mã lực, chạy như điên về phía bến tàu.

Tiếng "ừm... ừm" sau lưng vẫn tiếp tục vang lên, xen lẫn vào tiếng máy nổ ầm ầm, khuấy động bên tai Triệu Uông Dương.

*

"Tôi nói với cậu rồi, khi một người rơi vào tình trạng vô cùng sợ hãi, chắc chắn sẽ không kêu mấy câu 'Ma! Ma!' đâu." Đại Bảo bắt tréo chân, vừa sờ cái bụng hơi nhô ra của mình vừa nói, "Phản ứng đầu tiên nhất định là quay đầu chạy! Tôi đây coi như đã được ném mùi rồi."

"Trên đời lại có loại như cậu cơ đấy, nghỉ tuần trăng mật mà đi chơi ở thành phố ma." Tôi lắc đầu, lật hồ sơ trong tay.

"Kích thích chứ sao!" Đại Bảo sán lại gần, thấp giọng nói, "Tôi bảo cậu rồi mà, người ta đều nói nếu kích thích tinh thần một cách hiệu quả thì sẽ gia tăng xác suất thụ thai."

"Biến đi, đồ mê tín!" Tôi vừa ngược lên nhìn Trần Thi Vũ ở phía đối diện, vừa dùng tập hồ sơ gõ một cái lên đầu Đại Bảo.

Trần Thi Vũ đang chăm chú đọc quyển Lời của xác chết trong tay, có vẻ không nghe thấy chúng tôi nói chuyện.

"Suốt ngày chỉ ma với quỷ, nhạt như nước ốc, có thể thay đổi đề tài hay không?" Lâm Đào quay mặt vào tường, hơi rụt người lại, giả bộ sửa sang tóc mai. Kỳ thật, tôi biết cậu ta làm thế để bịt tai kịp thời mà không bị chúng tôi chú ý.

"Sao hả? Mang bầu rồi à?" Hàn Lượng bước vào, hình như vừa cất gì đó vào túi trong áo vest.

"Mọi người đều nghe tin rồi ư?" Đại Bảo trưng ra bộ mặt đầy thỏa mãn, hơi ngả người dựa vào lưng ghế, "Chẳng lẽ cảm quan của cậu lại so được với tài trí của tôi hay sao?"

"Ôi ôi, xem vẻ mặt của anh kìa, trúng thật rồi phải không?" Hàn Lượng nhếch mép cười, hỏi.

Đại Bảo gật gù đắc ý, bày ra vẻ dương dương tự đắc.

"Ha ha ha, đừng dẫn một chút được không?" Tôi nghiêm mặt nói, rồi quay về phía Trần Thi Vũ bên kia, bữu môi.

Trần Thi Vũ còn đang ra vẻ không để ý, ánh mắt vẫn không rời khỏi quyển tiểu thuyết trên bàn, đưa tay vén một lọn tóc ngăn trở tầm nhìn ra sau tai.

"Có gì mà không đứng dẫn!" Hàn Lượng dang tay ra, "Đại Bảo và chị nhà phải nói là gặp đại nạn không chết, sau này tất được hưởng hạnh phúc! Tôi đây đang chúc họ sớm sinh quý tử ấy chứ!"

"Cậu chúc như vậy đấy hả? Cậu tự quan tâm chính mình đi là hơn, đúng là chó độc thân." Lâm Đào như chưa thoát khỏi câu chuyện xảy ra ở thành phố ma của Đại Bảo, giọng nói nghe vẫn run run.

"Ha ha! Đều là chó độc thân cả thôi!" Hàn Lượng đi đến bên Lâm Đào, ôm cổ của cậu ta, "Hay là anh em mình ghép thành một đôi."

"Đi ra, tôi phải làm việc đây." Lâm Đào cầm một tờ mẫu đăng ký tài sản nhà nước, đối chiếu với tập đăng ký trang thiết bị điều tra của cả tổ xem có sai sót gì không.

"Phải rồi, phải rồi, thành phố ma kia còn có một trò mà vừa rồi tôi quên kể cho mọi người biết." Đại Bảo nói.

"Lại kể nữa!" Lâm Đào cau mày, đỏ mặt lên, bắt đầu vắn vò tóc mai.

"Chuyện này khá thú vị." Mặt Đại Bảo đầy vẻ thần bí, "Ngồi trên một con thuyền, đi vào trong hang núi, thuyền còn trông tránh lắc lư giữa dòng nước. Cũng không thấy mọi thứ xung quanh. Tôi vốn có kinh nghiệm, liền đề phòng thứ gì đó treo phía trên thò xuống sờ vào mặt, hoặc đột nhiên một quầng sáng ập tới, rồi xuất hiện trước mắt mấy bọn quý thất cổ. Cuối cùng mọi người đoán xem thế nào? Kết quả là tôi đây vẫn sợ hết hồn. Các cậu nghĩ thứ khiến người ta sợ hãi kia giấu ở đâu? Đoán đi xem nào!"

"Reng reng reng..."

Đột nhiên, tiếng điện thoại công tác kêu dồn dập.

Lâm Đào "ôi" một tiếng, nhảy dựng lên.

Tôi giữ lấy ống nghe, cười nói, "Chẳng phải cậu nói khi người ta sợ hãi đến cực điểm sẽ không phát ra tiếng kêu sao? Bây giờ Lâm Đào lấy thân chứng minh cho cậu bề mặt."

Lâm Đào quần bách liếc qua Trần Thi Vũ, cô nàng chỉ cười khẩy đáp lại.

"Đêm qua đồn cảnh sát khu vực hồ Long Phiên nhận được điện thoại báo tin khẩn cấp, họ nói là giữa hồ có ánh đèn kỳ lạ, tới gần thì phát hiện đó là một thuyền hàng không người lái bị thả trôi. Sau khi nhận điện thoại, cảnh sát khu vực xin Chi đội Đặc công thuộc Đại đội Thủy quân trợ giúp, điều động thuyền tuần tra tiến hành tìm kiếm. Nhưng khi đến khu vực do người báo tin chỉ dẫn thì không phát hiện được gì. Cảnh sát khu vực và Đội Đặc công tìm kiếm suốt một đêm, cuối cùng máy bay không người lái là đơn vị đầu tiên tìm thấy dấu vết của thuyền hàng đó. Sáng sớm hôm nay, thuyền tuần tra của Đội Đặc công kéo thuyền hàng về bến tàu, khi các đặc công lên thuyền kiểm tra, phát hiện trên thuyền có thi thể." Ở đầu dây bên kia là một giọng nam còn trẻ,

cứng nhắc đọc lại bản fax, "Bác sĩ pháp y của Cục Cảnh sát Thành phố sau khi kiểm tra thi thể trên thuyền, cho rằng vụ này có vấn đề, không dám chắc, vì vậy muốn các anh tới trợ giúp."

"Có đầu mối gì không?" Tôi hỏi theo thói quen.

"À... Hả? Đầu mối gì?" Người kia rơi vào hoang mang.

Tôi lắc đầu, tỏ vẻ không hài lòng với trung tâm chỉ huy luôn thay lính mới, vì thế giải thích một cách cặn kẽ, "Cục Cảnh sát Thành phố có nói gì không, vụ này có xác định là án mạng hay không? Nếu như là án mạng, vậy có phương án điều tra gì chưa?"

Giọng nam trẻ tuổi bên kia có thể nghe ra sự sốt ruột của tôi, liền có chút căng thẳng. Cậu ta loạt soạt lật tập giấy tờ, nói, "À... ừm... tài liệu báo về viết rất đơn giản, ừm, hình như họ không nói gì cả."

"Hồ Long Phiên, giữa hồ, có người gặp phải thuyền không người lái, đặc công đi tìm một đêm mới thấy con thuyền đó. Kiểm tra phát hiện có thi thể, không đầu mối." Tôi cúp điện thoại, vừa tóm tắt tình hình cho mọi người, vừa bảo cả nhóm chuẩn bị thiết bị khám tra để xuất phát tới hiện trường.

"Hồ Long Phiên năm nào cũng có xác chết trôi, nhưng cơ bản đều loại trừ khả năng bị sát hại." Lâm Đào nói, "Ở đó ít người, lại yên tĩnh, cũng chẳng có công ty lớn hay chỗ ăn chơi, rất ít khi phát sinh án mạng. Dù có án mạng đi chăng nữa thì cũng đều có hướng đi rõ ràng, chỉ cần Cục Cảnh sát Thành phố xử lý là được. Chúng ta công tác lâu như vậy rồi, đã bao giờ phải đi đến hiện trường ở hồ Long Phiên đâu? Vụ án này có thể có vấn đề gì đây?"

"Mặc kệ. Khám nghiệm hiện trường, không lo bị trĩ. Đi nào, xuất phát!" Đại Bảo nói to.

"Giữa hồ ư? Thuyền hàng không người lái sao?" Hàn Lượng hỏi.

"Đúng vậy, tin tức trung tâm chỉ huy báo về chỉ có vậy thôi." Tôi đáp.

"Có phải thuyền nằm ở giữa hồ không?" Hàn Lượng nói.

"Ừm, được người ta phát hiện vào tối qua." Tôi gật đầu.

"Chà, chẳng lẽ là 'thuyền ma bóng quỷ'?" Hàn Lượng do dự nói.

KỂ NHÌN TRỘM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 1 - Thuyền Ma Bóng Quỷ (2)

"Hôm nay các anh trúng tà hết à? Không bỏ qua đề tài này được sao?" Lâm Đào tỏ vẻ nghiêm túc phản đối, "'Thuyền ma bóng quỷ' cái gì chứ? Có thể theo chủ nghĩa duy vật được nữa hay không?"

Hàn Lượng cầm tay lái, chỉ mỉm cười.

"Chuyện này có gì mà phải sợ?" Long Vũ ngồi ở vị trí kế bên tài xế, khinh bỉ nói.

Từ khi Long Vũ gia nhập tổ điều tra, cái xe nhỏ rách nát của chúng tôi có chút chật chội. Chung quy lại vẫn là ngại ngồi sát cạnh con gái nhà người ta, vì thế Long Vũ gầy yếu nhất đội được ngồi ở ghế phó lái, còn ba người đàn ông to tướng như chúng tôi chen nhau ngồi ở ghế sau.

Tôi xê dịch thân mình, vùng eo bị cái mông to béo của Đại Bảo ép đến ê ẩm.

Chỉ chốc lát sau, xe lái ra vùng ngoại ô thành phố Long Phiên, trong nửa giờ ngồi xe lắc lư trên con đường trải xi măng dẫn đến bến tàu phía Đông hồ Long Phiên, chúng tôi nhìn ngắm mặt hồ sóng nước lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Bến tàu phía Đông đã bị phong tỏa, trên giao lộ có mấy chiếc xe cảnh sát đỗ ngang dọc, đèn hiệu lấp lánh. Vài viên cảnh sát địa phương canh giữ tại hàng dây cảnh giới giữa xe cảnh sát, không để người dân đang đứng xem tiến vào. Quần chúng nhao nhao bàn luận về vụ án, phát huy trí tưởng tượng của

họ, có mấy người trông giống phóng viên trà trộn trong đám đông, vội vàng ghi chép vào sổ tay.

Khi chúng tôi đi qua đám người ấy lại loáng thoáng nghe được cái tên "thuyền ma bóng quỷ".

"Sự việc quá nghiêm trọng, tôi chưa vào hiện trường, nhưng sau khi nắm được tình hình cơ bản thì cho mời ngay các anh tới đây." Trưởng khoa Hồ nghiêm mặt nói với chúng tôi, nhân thể chỉ tay về phía một con thuyền chở hàng cũ nát thả neo tại bến tàu.

Con thuyền không lớn, trên thân có chút gỉ sét, nó đang nương theo sóng nước mà nhẹ nhẹ va vào mép bến.

"Sự việc nghiêm trọng đến mức nào? có mấy thi thể?" Đại Bảo hỏi.

Trưởng khoa Hồ thấp giọng đáp, "Đội Đặc công lên thuyền trước để loại trừ nguy hiểm. Sau khi lên thuyền, họ không thấy có người nên chú ý tới nắp khoang thuyền mở tung kia, họ vào xem thì thấy có sáu thi thể, bốn nam hai nữ."

"Nam nữ không cân bằng, xem ra không phải tự tử vì tình, cũng không phải tự sát tập thể." Đại Bảo đoán.

"Cũng chưa chắc, nhớ có đôi đồng tính thì sao?" Hàn Lượng vừa nhìn điện thoại di động, vừa khẽ nói.

"Tự sát thì chỉ cần nhảy thẳng xuống hồ chứ cần gì nữa?" Tôi tiếp lời.

"Bước đầu xem xét sàn tàu thấy không có dấu vết vật lộn. Đặc công nói mấy người này chết rất nhẹ nhàng, không chảy máu, không vết thương, cậu Hàn ở cửa khoang thuyền nhìn qua thi thể cũng chẳng thấy tổn hại gì, không rõ nguyên nhân tử vong." Trưởng khoa Hồ nói, "Chuyện này thật kỳ quái."

"Không có lấy một chút đầu mối sao?" Tôi tranh thủ thời gian mặc trang phục khám nghiệm.

"Hoàn toàn không có, bọn họ đều nói là 'thuyền ma bóng quỷ' xuất hiện." Trưởng khoa Hồ cười gượng một tiếng.

Lâm Đào lại rùng mình một cái. Hôm nay đã là lần thứ ba cậu ta nghe thấy mấy từ này.

"'Thuyền ma bóng quỷ' cái gì cơ?" Tôi tò mò hỏi.

Trưởng khoa Hồ khoát tay, "Chỉ là truyền thuyết dân gian, chuyện mê tín thời phong kiến thôi."

Hàn Lượng vẫn không rời mắt khỏi điện thoại, "Đến lúc về tôi sẽ kể cho anh nghe, toàn là lời vô căn cứ."

Khi trò chuyện, chúng tôi đã mặc xong trang phục khám nghiệm, chuẩn bị tiến vào hiện trường. Mép thuyền cao hơn đầu người, muốn trực tiếp leo lên có chút khó khăn. Cảnh sát đã đặt giữa bến tàu và mạn thuyền một chiếc thuyền ba lá làm cầu, chúng tôi giẫm lên chiếc thuyền ba lá dập dềnh, như diễn viên xiếc, chật vật leo lên boong thuyền.

Trên boong trống trải, phía cuối là buồng lái một tầng, trong buồng lái đèn sáng, ngoại trừ bánh lái cao ngất đặt trước cửa kính thì căn buồng này cũng trống trơn.

"Trình Tử Nghiê, có dấu vết hay vật chứng gì không?" Lâm Đào vừa lên boong đã hỏi ngay một nữ cảnh sát trẻ của Cục Cảnh sát thành phố Long Phiên.

Cô cảnh sát này là một 9x, tuy thời gian công tác chưa lâu nhưng đã rất nổi danh. Trình Tử Nghiê là thủ khoa tốt nghiệp khoa Khám nghiệm dấu vết

thuộc Học viện Cảnh sát hình sự Trung Quốc, thành tích nổi bật, ngoại hình cũng hơn người, cho nên lúc được phân về Cục Cảnh sát thành phố Long Phiên đã trở thành nhân vật có tiếng. Ở trên Cục có rất nhiều chuyện để nói về cô nàng, nghe đâu Trình Tử Nghiên còn một em gái tên Trình Tử Mặc, cũng là hoa khôi cảnh sát, hơn nữa còn là thành viên của một tổ chức thần bí thuộc Cục Điều tra hình sự Bộ An ninh, phải nói là tuổi trẻ tài cao.

Đây là lần đầu tôi gặp Trình Tử Nghiên, không biết tại sao Lâm Đào lại quen cô ấy nhưng rõ ràng họ đã rất thân thiết. Tuy vậy chuyên ngành của họ giống nhau, quen biết từ trước cũng là chuyện hết sức bình thường.

Trình Tử Nghiên nghe thấy Lâm Đào chào hỏi, mặt ửng hồng, giọng nói không lớn nhưng vẫn rõ ràng từng chữ, "Trưởng khoa Lâm, chúng tôi đã xử lý qua khu vực trên boong thuyền, không có vết máu, không có dấu vân tay, trong buồng lái tìm thấy mấy dấu găng tay vải bông mờ nhạt, không có giá trị quan trọng. Tôi nghe nói người chết cũng đeo găng tay, không loại trừ khả năng dấu tay này do người chết tự để lại."

"Không có dấu chân sao?" Lâm Đào kinh ngạc hỏi.

"Sàn thuyền làm từ sắt thép, lại bị gỉ sét, do nền không tốt nên chúng tôi chẳng thể tìm ra dấu chân nào có giá trị giám định." Trình Tử Nghiên chỉ bác sĩ pháp y Hàn đứng bên cạnh, "Nhưng chúng tôi vẫn chưa vào xem bên trong khoang thuyền, bác sĩ Hàn chỉ mới đứng ở cửa khoang nhìn qua mà thôi."

"Không ai dám vào trong khoang 'thuyền ma bóng quỷ' phải không?" Đại Bảo cười hỏi.

Đại Bảo cố ý nói bốn chữ "thuyền ma bóng quỷ" thật lớn tiếng khiến Lâm Đào bất giác rụt cổ một cái, rồi nhìn về phía nắp khoang thuyền mở toang nằm giữa boong.

Tôi không vội xuống khoang thuyền, sau khi đến phòng điều khiển nhìn một lượt lại đi dọc theo mép thuyền một vòng.

"Lâm Đào, cậu xem đây là cái gì?" Tôi nằm bò ra một bên mạn thuyền, chỉ vào phần rìa của nó và hỏi.

Lâm Đào đi tới, dùng kính lúp xem đi xem lại rồi đáp, "Bùn đấy."

"Là dấu chân ư?" Tôi cũng không dám khẳng định.

"Giống mà lại không giống." Lâm Đào nói tiếp, "Trên vết bùn còn dính một mảnh lá cây."

Tôi lấy một cái nhíp và một túi đựng vật chứng từ trong hộp đựng dụng cụ khám nghiệm hiện trường, cẩn thận gắp chiếc lá bám chặt trong vết bùn ra rồi đem hỏi Hàn Lượng, "Lá gì đây?"

Hàn Lượng ngẩng lên nhìn, chỉ vào mảng màu phấn hồng lấm tấm phía xa, "Là lá của cây đào."

"Ồ!" Tôi đáp một tiếng rồi cẩn thận cất chiếc lá vào túi đựng vật chứng.

"Trên boong thuyền cũng có mấy vết bùn tương tự thế này." Trình Tử Nghiên nói, "Nhưng quả thật nhìn không ra hình dạng dấu chân."

"Đúng là khó nói rõ." Lâm Đào giơ máy ảnh lên, "Toàn bộ chụp lại hết. Chúng tôi mang về từ từ nghiên cứu."

"Vâng." Trình Tử Nghiên cũng nâng máy ảnh, theo sau Lâm Đào bắt đầu làm việc.

Thấy trên boong thuyền không có gì khác thường, tôi nói với Lâm Đào, "Phía dưới vẫn để Đội Khám nghiệm dấu vết các cậu xuống xem trước chứ nhỉ?"

Lâm Đào đi tới bên nắp khoang thuyền, nhìn xuống, ngoại trừ chiếc thang sắt móc lên cửa khoang, còn lại bên trong tối om, không thấy bất cứ thứ gì. Lâm Đào bèn nuốt một ngụm nước bọt.

"Để tôi xuống trước đi." Long Vũ sửa sang lại túi bọc giày, chuẩn bị trèo thang xuống, "Đàn ông con trai, giữa ban ngày ban mặt thì có gì mà sợ."

Lâm Đào rất xấu hổ, ngăn Long Vũ lại và nói, "Đừng đừng, Long Vũ, để tôi xuống, cứ để tôi xuống trước theo quy định."

Nghe được hai chữ "Long Vũ", Trình Tử Nghiên vốn luôn ở phía sau phụ trách chụp ảnh lấy chứng cứ liên đột nhiên xuất hiện ở cửa khoang. Cô lẳng lẳng tới đứng cạnh Lâm Đào, cũng chẳng nhìn Long Vũ, chỉ nhẹ giọng nói từng câu từng chữ, "Đội Khám nghiệm dấu vết chúng tôi không tùy tiện đi xuống chẳng phải vì sợ. Nếu không chuẩn bị bảo vệ kỹ càng mà cứ thế xuống ngay, ngộ nhỡ có vấn đề gì thì ai chịu trách nhiệm? Trưởng khoa Lâm, chỗ này cứ giao cho tôi, tôi xuống trước."

Long Vũ chợt bị người ta dùng miệng lưỡi đấu lại liền có chút kinh ngạc. Cô liếc mắt nhìn Trình Tử Nghiên, không khí lúc này trở nên hơi gượng gạo.

Hai cô gái 9x bỗng nhiên căng thẳng, chuyên gia hòa giải Đại Bảo vội nhảy ra trước, "Thôi hai cô đừng cạnh tranh nữa, có phải chuyện gì tốt đẹp đâu mà tranh! Đặc công đều đã loại trừ nguy hiểm, trong khoang thuyền không có độc mà cũng chẳng có chất nổ đâu. Để anh xuống trước, mũi anh thính, có gì khác thường là anh chui ra ngay."

Nói xong, Đại Bảo vào khoang thuyền trước. Tôi và Lâm Đào đi sau cũng theo cầu thang trèo xuống. Ba chiếc đèn cường quang chuyên dùng trong khám nghiệm đã làm khoang thuyền tối mò trở nên sáng trưng trong nháy mắt.

Khoang thuyền rất nhỏ, khoảng bảy, tám mét vuông, hơn nửa chỉ cao cỡ 1,5m. Vào khoang thuyền cũng chỉ có thể khom lưng đi tới. Trong khoang không có hàng hóa gì, trên mặt đất có mấy thứ chai lọ, chúng rơi ra không ít bụi bặm, thoạt nhìn đã lâu không được động tới. Những chai lọ đó được xếp rất chỉnh tề, chứng tỏ trong không gian nhỏ hẹp này chưa từng xảy ra xô xát. Một bên vách khoang thuyền là một khoảng nhô ra hình bán nguyệt, nhìn vị trí thì hẳn là áp sát với động cơ phía bên kia. Sáu thi thể đều ngồi dựa vào nhau ở hai bên vách thuyền hình bán nguyệt này.

Tôi đã từng thấy những hình ảnh chấn động hơn thế. Còn nhớ nhiều năm trước đây, vụ chiếc xe buýt chở hơn mười thi thể đã khiến tôi gặp ác mộng liên tục suốt mấy tuần (1). Nhưng tôi phát hiện ra rằng lòng trắc ẩn vẫn tồn tại trong trái tim những nhân viên khám nghiệm tử thi, dù gặp nhiều thi thể đến đâu thì nó vẫn hiện hữu ở đó như ngày nào. Đây là tình cảm mà chúng tôi dành cho đồng loại, cũng là động lực thúc đẩy chúng tôi truy tìm chân tướng vụ án.

(1) Xem vụ án Xác người nổi trên mặt nước trong quyển 1 của bộ tiểu thuyết Bác sĩ pháp y Tần Minh - Lời của xác chết.

Cảnh tượng trước mặt khiến cho tâm lý của tôi cực kỳ khó chịu. Dầu tôi không biết họ nhìn thấy cái gì, gặp phải chuyện gì, nhưng nhìn thi thể họ tựa sát vào nhau, tận sâu trong đáy lòng tôi dấy lên nỗi đau day dứt. Tôi âm thầm cắn chặt răng, tự nói với bản thân rằng mình nhất định phải cố hết sức điều tra làm rõ chân tướng.

Khoang thuyền này cũng không bị bịt kín hoàn toàn, ngoại trừ cửa mở trên đỉnh khoang, hai bên vách khoang đều có khe hở thông với bên ngoài, vài tia nắng mặt trời chiếu xiên vào, thỉnh thoảng còn có thể cảm thấy chút gió trên hồ hiu hiu lướt qua mặt.

Lâm Đào quỳ rạp trên mặt đất, nhìn hồi lâu rồi giơ máy ảnh lên, vừa chụp

vừa nói, "Trong này dường như không có vết bùn, có một vài dấu chân tách bụi (2), có giá trị giám định."

(2) Dấu chân tách bụi: Là dấu giày giẫm lên lớp bụi trên mặt đất, hoa văn trên đế giày sẽ kéo theo lớp bụi này và để lại dấu chân.

Tôi gật gù, khom lưng đi đến bên cạnh thi thể. Thi thể chưa bị phân hủy, nếu không dựa vào khuôn mặt trắng bệch và đôi môi tím đen thì quả thật tôi vẫn nghĩ sáu người này chỉ ngủ trong khoang thuyền.

Quần áo mặc trên sáu thi thể đều còn nguyên vẹn, bên cạnh mỗi người đều có một túi du lịch lớn, sắp đặt cũng rất tự nhiên, không có dấu hiệu xáo trộn.

"Sáu người này là du khách." Tôi nhìn quần áo cùng đồ đạc tùy thân phía sau họ và nói.

"Du khách ư?" Đại Bảo lên tiếng, "Tự thuê thuyền sao? Nhưng sao lại chết ngay ngắn trong khoang thuyền thế này? Ấy da, sao tôi thấy loạn hết cả lên rồi?"

Tôi không để ý đến sự kỳ quặc của Đại Bảo, tách thừ khớp xương thi thể, phát hiện thi thể chưa hoàn toàn co cứng. Tôi lại nhìn đến giác mạc của họ, thấy đã đục lại. Điều này chứng tỏ họ đã chết hơn hai mươi tư giờ nhưng chưa đến bốn mươi tám giờ, độ co cứng của thi thể đã bắt đầu giảm bớt, mà chưa thả lỏng hoàn toàn.

Quần áo của người chết vẫn còn nguyên vẹn nên tôi chỉ nhìn qua bộ phận lộ ra bên ngoài của từng thi thể, đều không phát hiện được tổn thương nào rõ ràng.

Chẳng lẽ những người này quả thật đã cùng gặp phải chuyện ngoài ý muốn?

Dù là ngoài ý muốn nhưng những người này chết ra sao? Trúng độc? Bệnh tật? Hay chết rét?

Cũng không giống. Nếu như là trúng độc thì lúc trước đặc công loại trừ nguy hiểm cũng sẽ phát hiện chất độc trong không khí ở khoang thuyền, nếu là bệnh tật thì không đến nỗi sáu người cùng bị bệnh rồi cùng đột tử chứ? Chết rét ư? Mặc dày như vậy, hơn nữa bây giờ đã là mùa xuân, thi thể lại không có hiện tượng "thoát y khác thường" (3), cho nên giả thuyết ấy cũng không vững chắc.

(3) Hiện tượng "thoát y khác thường": Là hiện tượng xảy ra trước khi tử vong của người bị chết rét, do cơ quan cảm nhận nhiệt độ bị tê liệt dẫn đến xuất hiện ảo giác về sự nóng bức, bởi vậy họ bắt đầu cởi quần áo ra, thậm chí còn có thể xếp quần áo chỉnh tề bên cạnh sau đó mới chết đi.

Vụ án này quả thực rất kỳ quái.

Hiện trường vụ án nằm trên một con thuyền chở hàng, không gian hạn chế, hơn nữa thuyền còn bị thả trôi trên hồ, không thể tiến hành tìm kiếm ở bên ngoài thuyền, chuyện này giúp công tác khám nghiệm giảm bớt rất nhiều phiền toái. Thế nhưng trong khoảng không gian có hạn này không hề phát hiện thấy chứng cứ nào có tác dụng lớn, việc ấy lại khiến công tác điều tra tăng thêm không ít khó khăn.

Nếu công tác khám nghiệm hiện trường không thu được kết quả mang tính đột phá, thì trọng trách xác định tính chất vụ việc liền đè lên việc khám nghiệm thi thể. May mắn thay, dựa vào những gì trước mắt có thể thấy đây chưa phải căn cứ xác định sáu người này cùng bị sát hại. Nếu chỉ vì nguyên nhân nào đó dẫn đến vụ việc tử vong ngoài ý muốn thì chuyện tiếp theo cũng không phải việc của ngành điều tra hình sự chúng tôi.

"Đồng chí bên nhà tang lễ đã tới chưa?" Tôi vững dạ hỏi.

Tuy chưa điều tra rõ nguyên nhân tử vong, cũng chưa xác định tính chất vụ việc nhưng không có tổn thương mang tính bạo lực cùng dấu hiệu xâm hại, lòng tôi coi như nhẹ đi ít nhiều.

"Đến rồi, đang chờ mang thi thể đi đây ạ." Trình Tử Nghiên ngồi xổm phía cửa khoang nói vọng xuống chỗ chúng tôi.

"Đi thôi, nơi này cũng không còn vật gì có giá trị." Đại Bảo leo lên thang sắt.

"Chờ đã." Mắt tôi đột nhiên liếc thấy một điểm phản quang phía sau thang sắt.

Chúng tôi đã quên mất, không chú ý khám nghiệm phần sau chiếc thang. Kỳ thật, ở đó có khá nhiều túi nylon bị xé mở, nằm vương vãi.

Tôi cẩn thận gắp lên một chiếc túi từ sau thang sắt, xem xét trái phải một chút.

"Mấy cái túi nylon rách thì liên quan gì tới vụ này?" Đại Bảo nói, "Ở đây có nhiều chai lọ như thế, cũng không thể mang hết về chứ?"

"Không không không, cái này không giống với đồng chai lọ kia." Tôi đáp, "Trên mặt chai lọ đều phủ đầy bụi bặm, vừa thấy cũng biết là lâu rồi không ai chạm tới. Mà ba cái túi nylon này trông rất mới, vết xé mở cũng mới, hẳn là vừa bị xé ra thôi, chưa biết chừng lại liên quan đến vụ án."

"Nhưng mấy cái túi này được dùng làm gì?" Lâm Đào lại gần dùng đèn khám nghiệm chiếu lên mấy chiếc túi, nói.

Loại túi nylon này to hơn túi đựng thực phẩm bình thường, trong suốt, ngoại trừ một chữ "500g" in trên bề mặt thì không có dấu hiệu phân biệt nào khác.

"Chữ này có phải là trọng lượng hay không?" Đại Bảo hỏi.

Tôi lắc đầu, "Không xác định ngay được, phải điều tra xem đã. Nhưng trước hết vẫn phải mang máy chiếc túi này về tiến hành kiểm nghiệm dấu vân tay và ADN để tìm ra chứng cứ."

Tôi lấy ba túi đựng vật chứng cỡ lớn từ trong hộp dụng cụ khám nghiệm, sau khi sắp xếp túi nylon cẩn thận mới bỏ vào hộp.

"Ha, mấy cái túi nylon này cũng làm theo tiêu chuẩn đấy nhỉ? Nếu in thêm mấy chữ lên là giống y như túi đựng vật chứng của chúng mình." Đại Bảo che ngực nói, "Không ổn rồi, ngực tôi nghẹt quá. Tôi phải đi lên thôi."

"Ngực khó chịu hả? Anh đi thành phố ma xong đâm ra bệnh tim luôn à?" Lâm Đào nhìn có chút hả hê nói.

Chúng tôi đi theo thuyền ba lá lên bến tàu, Trưởng khoa Hồ đang đứng chờ ở đó. Vừa thấy chúng tôi liền nói, "Vụ án có bước tiến quan trọng."

"Bước tiến gì thế?" Lòng tôi tràn đầy mong đợi.

"Đã tìm thấy chủ thuyền, thân phận người chết cũng đã điều tra xong hết." Trưởng khoa Hồ đáp.

"Đúng là có tiến triển, nhưng cũng đâu phải là bước tiến gì lớn?" Tôi hơi thất vọng, "Chuyện này chẳng giúp tôi hiểu rõ nguyên nhân tử vong cũng như tính chất vụ án."

Trưởng khoa Hồ nói một cách thần bí, "Cậu phải từ từ nghe nào."

Thì ra sau khi phía cảnh sát hình sự thông báo về vụ án, liền lập tức tổ chức lực lượng tập trung tiến hành điều tra người sở hữu chiếc thuyền cùng thân phận của người chết. Chưa tới hai tiếng đồng hồ đã có kết quả điều tra.

Thuyền chở hàng ấy là của một người tên Hầu Tam. Người này gần đây thích buôn bán nhỏ nên chuyển sang làm trung gian tiêu thụ thủy sản, bỏ nghề đánh cá và vận chuyển hàng hóa. Vợ anh ta thấy thuyền bỏ không lãng phí, liền tự tiện cho mấy khách du lịch bụi thuê làm phương tiện đi lại thăm thú.

Do việc điều khiển và cho thuyền chở hàng rời bến đều cần bằng cấp liên quan, việc tự ý cho thuê thuyền là hành động trái luật, việc này sẽ gây nguy hiểm cho người không có bằng cấp nhưng vẫn tự ý điều khiển thuyền, đồng thời ẩn chứa hiểm họa với những thuyền bè khác trên hồ. Bởi vậy khi biết hành vi tự cho thuê thuyền của Hầu Tam, phía cảnh sát hình sự liền gọi vợ chồng anh ta tới không chút do dự.

Qua điều tra được biết, đầu giờ chiều ngày 1 tháng 3, cũng là ngày hôm kia, Hầu Tam có nhận một đơn hàng. Sáu khách du lịch bụi từ Phúc Kiến tới muốn trải qua cảm giác thích thú khi được tự lái thuyền, lại muốn lên đảo ngắm hoa, nấu nướng, cắm trại ngoài trời. Vì thế khi họ bàn bạc xong giá cả với Hầu Tam, anh ta liền dạy họ cách lái thuyền cơ bản. 3 giờ 30 phút chiều, sáu người trả tiền rồi lên đường.

Hôm đó là ngày giỗ của ông nội Hầu Tam nên Hầu Tam thu tiền xong liền đưa cả nhà đến phần mộ tổ tiên cúng bái. Buổi tối cơm nước xong về nhà, hôm qua còn sang nhà hàng xóm đánh mạt chược cả ngày, hai vợ chồng Hầu Tam dường như chưa hề rời khỏi tầm mắt của họ hàng, làng xóm. Quả thật họ không hề biết về vụ sáu người chết kia.

Hơn nữa lời khai của hai vợ chồng họ gần như nhất trí với nhau, đó là trên thuyền không có thứ gì nguy hiểm hay có độc, cũng tuyệt đối không có người nào khác, chỉ có sáu vị khách du lịch bụi này mà thôi.

"Tôi nghe vẫn không hiểu, chuyện này giúp gì cho công tác xác định tính chất vụ án của chúng tôi?" Tôi hỏi.

"Nói cách khác, trên chiếc thuyền kia chỉ có sáu khách du lịch người Phúc Kiến." Trưởng khoa Hồ nói, "Không có người khác. Hơn nữa giữa mặt hồ xa xôi này lấy đâu ra kẻ trên trời rơi xuống gây án? Có vẻ như hiện trường này là một hiện trường khép kín, thế nên có án mạng thì cũng là giết người rồi tự sát."

"Không thể khẳng định như vậy được." Tôi lắc đầu, "Nói thế nào đi nữa, vụ án này cũng có quá nhiều điểm đáng ngờ. Vì sao thi thể lại tập trung ở một chỗ? Vì sao nhìn bên ngoài lại không phát hiện được nguyên nhân tử vong? Vì sao người chết lại phải chui hết xuống khoang chứa hàng chật hẹp? Do nhìn thấy thứ gì khiến họ sợ hãi, hay là gặp phải một tai nạn không thể tránh được?"

"Cậu nói thế cũng đúng." Trưởng khoa Hồ tiếp, "Nhưng nhìn từ tình hình điều tra trước mắt thì vẫn tương đối lạc quan. Thế giới này lấy đâu là ma quỷ cơ chứ? Ban ngày ban mặt, trời đất quang đãng, lại có sáu người đi cùng nhau thì có gì mà sợ? Có thể nhìn thấy thứ gì đáng sợ đây? Quỷ sao?"

Lâm Đào lại hơi rùng mình, thở dài, "Hôm nay là ngày gì vậy? Các anh ngoài quỷ ra không nói được chuyện gì khác à?"

"Ha ha, cậu đừng nói thế." Tôi đỡ lời, "Chúng ta cá cược một lần xem, tôi nói ngày mai trên các tờ báo lớn, mạng xã hội đều có tin mới, mà tin báo trưng ra đều là quỷ và chiếc thuyền ma này. Anh tin hay không?"

"Chết nhiều người như vậy, chắc hẳn sẽ gây rúng động xã hội." Trưởng khoa Hồ nhíu mày, "Bởi vậy chúng ta cũng phải chịu áp lực cực lớn, may mà đến giờ vẫn toàn tin tốt, chưa có tin gì xấu. Còn truyền thông muốn viết thế nào là việc của họ. Giữa xã hội hiện đại còn bao nhiêu người tin vào loại truyền thuyết mê tín như chuyện 'thuyền ma bóng quỷ' này?"

"Theo như tôi hiểu, 'thuyền ma bóng quỷ' là thứ có thể thấy được nhưng

lại không chạm tới được, vậy mới khiến người ta sợ hãi." Đại Bảo nói, "Cái thuyền rách này còn ở ngay đây, đâu phải thuyền ma."

"Tiếp theo chúng ta làm gì đây?" Trình Tử Nghiên thấy Lâm Đào mặt mũi trắng bệch bèn lên tiếng, vừa như lãng sang chuyện khác, vừa như an ủi cậu ta.

"Lâm Đào cùng cô đi nghiên cứu dấu chân, chúng tôi tới phòng giải phẫu khám nghiệm thi thể, Long Vũ và Lâm Đào đi xe của Cục, Hàn Lượng theo tôi, lên đường đi." Tôi vội nói.

KỂ NHÌN TRỘM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 1 - Thuyền Ma Bóng Quỷ (3)

Không gian tại hiện trường vô cùng nhỏ hẹp, không tiện khám nghiệm, vì vậy chúng tôi chỉ có thể cố định hiện trường lại, sau đó đưa tất cả đồ đạc tùy thân về phòng giải phẫu để tiến hành khám nghiệm.

Phòng Giải phẫu thi thể và Khám nghiệm pháp y học của Cục Cảnh sát thành phố Long Biên có bốn buồng mỗi đối diện nhau, cũng có thể cáng đáng được việc đồng thời giải phẫu khám nghiệm sáu cái xác.

Cục điều đến bảy bác sĩ pháp y cùng năm thực tập sinh gia nhập vào công tác khám nghiệm thi thể, cộng thêm tôi và Đại Bảo nữa, cả hội chúng tôi chia ra thành ba tổ.

Do có nhiều nhân viên hơn nên hiệu suất công việc tăng lên rất nhiều, tôi cũng có thể rảnh tay nghiên cứu qua quần áo và đồ đạc tùy thân của sáu người chết.

Cửa của bốn buồng mỗi năm so le với nhau, ở giữa là một cái sân nhỏ, đây là nơi để những bác sĩ pháp y phụ trách các phòng trao đổi với nhau trong quá trình khám nghiệm đồng thời.

Bây giờ cái sân nhỏ này trở thành chỗ cho tôi kiểm tra quần áo và đồ đạc tùy thân của nạn nhân.

Điều đáng mừng là trang phục bên ngoài của mấy vị khách du lịch bụi này có vẻ rất giống nhau, họ đều mặc một bộ áo gió không quá dày, trên lưng đeo một cái ba lô lớn. Để phân biệt quần áo và ba lô của mỗi người, chúng tôi

đánh số chúng dựa theo số thi thể. Bốn thi thể nam được đánh số từ 1 đến 4, còn hai thi thể nữ được đặt số 5 và 6.

Áo khoác của cả sáu người đều bị cởi ra, xếp thành một hàng trên sân nhỏ.

Quần áo còn rất nguyên vẹn, không có tổn hại cũng không bị xé rách. Dù trong túi áo đều trống không nhưng cũng chẳng có dấu vết bị lục lọi. Ít nhất nếu nhìn từ trang phục thì thấy mọi thứ đều vô cùng bình thường.

Ba lô cũng vậy, trong sáu chiếc ba lô chỉ có một ít đồ dùng du lịch, túi ngủ cùng dụng cụ sinh tồn khi đi dã ngoại, ngoài ra còn mấy miếng lương khô. Xem ra rất chỉnh tề, không có bất kỳ dấu vết xáo trộn nào, nhưng lại không có những thứ như túi tiền hay điện thoại di động.

"Đi du lịch mà lại không mang tiền sao?" Đại Bảo cũng chú ý tới chi tiết này, "Hơn nữa ngay cả điện thoại di động cũng không có? Giờ là thời buổi nào cơ chứ!"

"Chuyện này không thể xảy ra được." Tôi nhíu mày suy nghĩ, "Không có tiền thì làm sao thuê được chiếc thuyền này? Nghe nói tiền thuê cũng không hề rẻ."

"Hay họ giấu tiền trong túi khác bí mật hơn?" Đại Bảo vừa nói vừa cẩn thận tìm kiếm trong từng chiếc ba lô, "Hoặc là tiền của bọn họ giao hết cho một người giữ? Mà túi của người này lại có hai lớp gì đó chẳng hạn?"

Tôi và Đại Bảo liền đem tất cả đồ đạc trong ba lô ra, tìm qua từng thứ một nhưng vẫn không có bất kỳ phát hiện nào.

"Thật kỳ quái. Nếu giấu tiền trong ngăn kín thì chúng ta không thấy cũng là chuyện thường. Nhưng điện thoại di động đâu? Đến một chiếc di động cũng không có, vậy họ liên lạc với người khác bằng cách nào? Nếu như bị ăn trộm thì cũng quá kỳ lạ, có thể không động đến những vật dụng khác mà trực

tiếp lấy tiền đi hay sao?" Đại Bảo kinh ngạc nói.

Tôi lắc đầu, "Đừng quên bọn họ lúc đó đang ở trên một chiếc thuyền, lại nằm trên mặt hồ lớn như vậy, việc bị trộm là không thể xảy ra."

"Hay là bị cướp?" Đại Bảo nói tiếp.

Tôi nghĩ đi nghĩ lại rồi đáp, "Nếu là bị cướp thì có bao nhiêu người tham gia vụ cướp ấy? Dù sao trên thuyền cũng có sáu người, vậy mà lại có thể cướp toàn bộ số tiền mà không gặp bất cứ sự chống cự nào, không cưỡng ép hay trói buộc gì, cũng chẳng xáo trộn ba lô của người chết ư? Chuyện này lạ kỳ đấy chứ?"

"Thế tiền đâu mất rồi?" Đại Bảo hỏi.

"Nguyên nhân tử vong vẫn là điểm mấu chốt." Tôi đáp, "Ít nhất đến bây giờ chúng ta vẫn mông lung chưa biết ra sao."

Nói xong, tôi đứng dậy đi vào phòng giải phẫu.

Thi thể đầu tiên của ba buồng mổ đều là nam, lúc này họ đều bị cởi bỏ hết quần áo bên ngoài, chỉ mặc quần đùi nằm trên bàn mổ. Công tác khám nghiệm bề ngoài thi thể đã tiến hành gần xong, mọi người đang lắp lười dao mổ, chuẩn bị bắt đầu giải phẫu khám nghiệm.

Phía trong mí mắt của người chết không thấy nốt xuất huyết rõ ràng, trên mặt cũng chưa thấy hiện rõ màu tím bầm, nhưng môi và móng tay đều có màu xanh tím. Trừ ngón tay của thi thể số 1 có một chỗ tổn thương dạng đốm nhỏ màu hồng nhàn nhạt, thì những thi thể khác đều không có dấu vết thương tổn nào quá rõ.

Tình trạng mà bác sĩ pháp y phụ trách ở ba buồng mổ phát hiện được có vẻ giống nhau như đúc.

Nếu dùng ngôn ngữ thông thường để diễn tả những gì chúng tôi thấy được khi khám nghiệm bề ngoài thi thể thì chính là: Người chết có một số triệu chứng ngạt thở, nhưng triệu chứng này lại không phải dạng điển hình. Hơn nữa, những người này lúc còn sống không phải chịu hành vi bạo lực nghiêm trọng, không bị trói buộc hay cưỡng ép, cũng không chống cự. Mà quá trình hình thành việc ngạt thở lại khó giải thích, vì khoang miệng, mũi, cổ, ngực đều không có dấu hiệu tổn thương, cơ chế dẫn đến ngạt thở không quá rõ ràng.

Lẽ nào là trúng độc?

Tôi bắt đầu nghi ngờ đến khả năng trúng độc. Bởi vì nguyên nhân tử vong chủ yếu có sáu loại là bị thương, ngạt thở, trùng độc, bệnh tật, chênh lệch nhiệt độ, điện giật. Sau khi loại bỏ các nguyên nhân tử vong có thể xảy ra khác, cộng thêm việc cả sáu người không thể cùng lúc đột nhiên phát bệnh mà chết, như vậy ngạt thở và trúng độc là hai nguyên nhân được bác sĩ pháp y coi là trọng tâm và cần cân nhắc.

Nhưng ngạt thở cơ tính (1) phải có những vị trí tổn thương tương ứng thì mới có thể chứng minh chắc chắn được. Bên cạnh đó, một số trường hợp trúng phải thuốc độc cũng có triệu chứng ngạt thở. Như vậy sau một hồi suy tính, trúng độc đã trở thành đối tượng nghi ngờ chính.

(1) Trong pháp y, các trường hợp ngạt thở được xác định theo tính chất của vụ việc. Có 2 loại ngạt thở là ngạt thở cơ tính và ngạt thở hóa chất (ngạt CO, CO₂, HCN,...) Donald T. Reay và Stanley M. Becker đã chia ngạt thở cơ tính làm ba loại:

+ Ngạt do bị bịt mũi miệng.

+ Ngạt do đè ép bên ngoài vào vùng cổ: treo cổ, chẹn cổ bằng dây, bóp cổ, chấn thương, đè ép ngực bụng.

+ Ngạt do lấp tắc đường thở (bên trong): dị vật đường thở, phù thanh quản, co thắt khí quản, ngạt nước.

Tuy nhiên rất nhiều trường hợp trúng độc có hiện tượng tương ứng trên thi thể. Ví dụ như nhiều loại độc dẫn đến nôn mửa, hiện trường sẽ còn lại bãi nôn, hay ngộ độc phốt pho hữu cơ dẫn đến đồng tử thu nhỏ thành chấm bé như đầu kim, hoặc ngộ độc carbon monoxide thì thi thể sẽ chuyển sang màu đỏ tím như quả berry... Nhưng sáu cái xác này đều không có bất kỳ triệu chứng trúng độc nào, hơn nữa tình trạng hiện trường cũng không có đủ điều kiện để dẫn đến ngộ độc.

Phần lớn nguyên nhân tử vong đều được xác định khá chắc chắn khi tiến hành khám nghiệm bề ngoài thi thể. Chỉ có trúng độc và đột ngột phát bệnh mới có thể không để lộ dấu hiệu ra bề ngoài một cách rõ ràng. Bên cạnh đó còn có một vài thương tổn do nguyên nhân bên ngoài tác động dẫn đến tổn thương nội tạng và mạch máu, nhưng lại không thể hiện rõ lên bề ngoài thi thể, cho nên chúng tôi chỉ có thể mang toàn bộ hy vọng dồn vào công tác giải phẫu.

Tôi hơi nôn nóng đến mức không đành lòng được, nhanh chóng lắp dao mổ, bắt đầu giải phẫu.

Sau khi cơ bản nhất trí với công tác khám nghiệm bề ngoài, chúng tôi lần lượt chia tách da, mô liên kết dưới da và cơ bắp ở cổ, ngực và bụng của người chết, thậm chí tách lộ cả xương nhưng vẫn không phát hiện được bất cứ thương tổn nào. Toàn bộ nội tạng và mạch máu đều ở vị trí bình thường, không bị vỡ hay xuất huyết.

"Lạ thật." Đại Bảo nói, "Ngay cả da và cơ thịt dưới cổ đều không có hiện tượng xuất huyết, chắc chắn không phải là ngạt thở cơ tính."

"Nhưng triệu chứng ngạt thở rất rõ ràng." Bác sĩ Triệu cùng tổ với chúng

tôi lên tiếng, "Nội tạng ứ máu, máu trong tim không bị đông lại."

"Chẳng phải triệu chứng ngạt thở là phải có nốt xuất huyết dưới mí mắt hay sao?" Một thực tập sinh ở bên cạnh hỏi.

Tôi cười, đáp, "Trong sách nói đến triệu chứng ngạt thở, tức là những triệu chứng này có khả năng giúp nhận biết ngạt thở, nhưng sách không nói ngạt thở phải có tất cả những triệu chứng ấy. Cơ chế tạo thành nốt xuất huyết ở kết mạc dưới mí mắt chính là áp lực trên mao mạch tăng mạnh dẫn đến xuất huyết. Ví dụ như khi bị bóp cổ, lực tác động tương đối nhỏ, chỉ đè lên tĩnh mạch cổ nhóm nông (2), trong khi đó động mạch vẫn đẩy máu tới, máu trong tĩnh mạch chảy trở lại bị nghẹt dẫn đến xuất hiện những nốt xuất huyết ở kết mạc dưới mí mắt và trên mặt. Nhưng ở những vụ treo cổ, vì lực đè lên cổ lớn, động mạch tĩnh mạch đều bị bóp nghẹt nên sẽ không có nốt xuất huyết."

(2) Tĩnh mạch cổ nhóm nông: Các tĩnh mạch của đầu và cổ chia thành hai nhóm là nhóm nông, dẫn lưu máu từ các phần bên ngoài và nhóm sâu, dẫn máu từ các cấu trúc trong ra. Tất cả các tĩnh mạch, dù nông hay sâu đều đổ vào tĩnh mạch cảnh trong hay tĩnh mạch dưới đòn, hoặc đổ trực tiếp vào thân tĩnh mạch tay đầu ở nền cổ. Qua thân tĩnh mạch tay đầu, tất cả máu của đầu và cổ đổ vào tim. (Bài giảng Giải phẫu học - Chủ biên: TS. Trịnh Xuân Đàn)

Cậu thực tập sinh liền gật đầu như đã hiểu ra.

"Cũng có loại thuốc có thể dẫn đến nội tạng ứ máu và máu huyết không đông." Tôi vừa nói vừa cắt một phần thành dạ dày cùng một bộ phận gan, "Nhưng thức ăn trong dạ dày đều đã được đẩy hết xuống ruột, có vẻ cũng không phải vừa mới ăn xong, làm sao lại trúng độc được đây? Mấy tiêu bản này phải mau đem về Cục xét nghiệm, rồi lập tức báo kết quả cho chúng tôi. Mặt khác, có biết bọn họ ăn cơm trưa lúc mấy giờ không?"

Điều tra viên cau mày, dùng hai ngón tay cẩn thận nhón lấy túi vật chứng đựng nội tạng của người chết, "Tôi mang đi ngay đây. Căn cứ vào thông tin điều tra lúc trước, sáu người này hẳn đã ăn trưa ở thị trấn bên hồ, đại khái vào khoảng 10 giờ 30 phút sáng."

Tôi mở tá tràng của người chết ra, phát hiện thấy trong tá tràng còn một ít thức ăn nát, "Thức ăn trong dạ dày đã bị đẩy đi, nhưng thức ăn tiêu hóa cuối cùng vẫn còn trong tá tràng, chứng tỏ thức ăn mới bị đẩy khỏi dạ dày thôi. Dựa theo quy luật chung, đây chính là những thứ cuối cùng người này ăn trước khi chết sáu tiếng đồng hồ."

"Sáu tiếng... ừm, vậy thời điểm tử vong là 4 giờ 30 phút chiều." Đại Bảo nói, "Dựa theo lời khai của chủ thuyền, họ xuất phát lúc 3 giờ 30 phút, nói cách khác, người chết mới chỉ ở trên thuyền được một tiếng đồng hồ?"

"Dù sao trước tiên cũng đã xác định được thức ăn nát trong tá tràng là từ bữa ăn lúc 10 giờ 30 phút sáng ngày 1 tháng 3." Tôi dùng kẹp cầm máu lấy một ít thức ăn trong tá tràng, nhìn kỹ rồi nói tiếp, "Hừm, bọn họ ăn táo chuối ngọc xào trứng à?"

"Phải phải phải, táo chuối ngọc xào trứng là món ăn có tiếng ở chỗ chúng tôi, căn cứ vào thông tin điều tra được, quả thực họ đã ăn món này vào ngày xảy ra vụ án!" Điều tra viên kích động nói.

Hàn Lượng ở một bên nhíu mày, "Mẹ ơi, thi thể bị phân hủy thì tôi đây cũng không hải lắm, nhưng tôi phải khâm phục tinh thần nghiên cứu đồ ăn trong dạ dày của bác sĩ pháp y các anh. Chuyện... chuyện này thật là buồn nôn."

"Có một vấn đề." Một thực tập sinh lên tiếng, "Tôi nghe nói đêm qua khi chiếc thuyền này được phát hiện, người tìm thấy chiếc thuyền khẳng khẳng cho rằng vì trên thuyền phát ra âm thanh kỳ quái nên anh ta mới sợ tới mức tè

ra quần. Như... như là quỷ gào."

"Quỷ gào ư? Ha ha!" Đại Bảo phản đối.

Tôi nói, "May mà Lâm Đào không ở đây. Tôi cảm thấy thế này, ngay từ lúc anh ta phát hiện chiếc thuyền thì hẳn đã không còn người sống nữa rồi. Cho nên quỷ gào là lý do trốn tránh của anh ta thôi, chính là cho mình một lối thoát, tìm một lý do cho việc sợ hãi tởm ra quần."

Giải phẫu xong rồi, vẫn không có phát hiện bất kỳ tổn thương gì.

Tôi thở dài rồi đi ra sân để xem những buồng giải phẫu kia tiến hành thế nào.

"Tình trạng của chúng tôi giống hệt bên các anh." Trưởng khoa Hồ nói.

"Bên chúng tôi cũng giống y như đức." Bác sĩ Hàn cũng nói.

Ba bác sĩ phụ trách các buồng đứng đối diện trên mảnh sân nhỏ, nhìn quần áo và ba lô được xếp hàng chỉnh tề trên mặt đất mà lòng không khỏi lo âu. Sau khi giải phẫu xong xuôi, trong đầu chúng tôi đến một chút căn cứ để suy đoán nguyên nhân tử vong cũng không có, trường hợp này quả thật hiếm thấy.

"Kết hợp với tình hình tại hiện trường, chỉ có thể là trúng độc khí mà thôi." Trưởng khoa Hồ lên tiếng, "Các nguyên nhân tử vong khác có thể loại trừ hoàn toàn."

"Anh biết loại khí độc nào có thể dẫn đến triệu chứng ngạt thở rõ ràng trên thi thể không?" Tôi hỏi.

Bác sĩ Hàn nghĩ rồi đáp, "Thật đúng là không có bao nhiêu. Trừ khi là... carbon dioxide?"

"Carbon dioxide?" Tôi hỏi.

Điều này làm tôi không khỏi nhớ tới vụ án "vách núi ăn thịt người" (3) mấy tháng trước. Nhưng nguyên nhân trong vụ án kia với vụ án này có tính chất khác nhau. Ở vụ án kia là do hình thái địa lý đặc biệt, bốn phía núi cao, ở giữa trũng xuống tạo thành một bể khí. Mà nơi đó chẳng được lưu thông không khí trong một khoảng thời gian dài, carbon dioxide nặng hơn không khí dần tích lại ở đáy, tạo thành một bể carbon dioxide. Bể carbon dioxide cũng có một "mặt bể" vô hình, chỉ cần con người xuống dưới mặt bể này là sẽ xuất hiện triệu chứng trúng độc do xung quanh có một lượng carbon dioxide lớn, người lập tức mất đi ý thức, rơi vào đáy bể rồi theo đó mà chết. Vì những người đồng hành thấy bạn ngã xuống đáy liền đua nhau đi cứu giúp, cứ đi người nào là ngã xuống người đấy, tạo thành vụ án tàn khốc nhiều người chết. Cũng bởi vậy người dân mới truyền tai nhau chuyện "vách núi ăn thịt người".

(3) Xem vụ án Vách núi ăn thịt người trong quyển 5 bộ tiểu thuyết Bác sĩ pháp y Tần Minh - Người sống sót.

Không sai, ngộ độc carbon dioxide, không chỉ im hơi lặng tiếng mà xét nghiệm độc tố cũng không thể tìm ra được. Người chết không có tổn thương dẫn đến ngạt thở cơ tính, nhưng lại xuất hiện triệu chứng ngạt thở. Vừa khéo nhìn từ biểu hiện trên thi thể có thể thấy những người này rất phù hợp với đặc điểm trúng độc carbon dioxide.

Nhưng ngộ độc carbon dioxide phải kèm theo điều kiện nhất định. Một thuyền hàng thường được sử dụng, dù khoang thuyền tương đối kín thì cũng không phải là bị bịt kín hoàn toàn. Hơn nữa thuyền thường chạy trên hồ, không thể tích tụ carbon dioxide nồng độ cao trong khoang thuyền. Không có carbon dioxide nồng độ cao thì không thể dẫn đến việc người chết một cách nhanh chóng.

Nói tóm lại, điều kiện tại hiện trường không phù hợp với điều kiện gây nên ngộ độc carbon dioxide.

Nguyên lý này chúng tôi đều hiểu. Nhưng dù sao tình trạng thi thể cũng tương đối phù hợp với giả thiết này, cho nên chúng tôi lại không thể phủ định điều đó.

"À, đúng rồi, thi thể tôi khám nghiệm vẫn có một chút tổn thương." Bác sĩ Hàn vỗ đầu một cái, "Nhưng chắc là không ảnh hưởng nhiều đến vụ án."

"Hừm, vết thương anh nói nằm ở ngón tay phải không?" Tôi nói, "Lúc ở hiện trường tôi có thấy nhưng không nhìn kỹ, anh xem xét kỹ chưa?"

Bác sĩ Hàn lắc đầu, đáp, "Tổn thương rất nhỏ, không nói lên chuyện gì cả."

"Là trầy xước hay là bầm giập?" Tôi hỏi.

Bác sĩ Hàn trả lời, "Dùng kính lúp nhìn thì thấy không phải trầy da, cũng không phải bầm giập mà là mụn máu."

Mụn máu không phải từ mà nhân viên khám nghiệm chuyên dùng, phía pháp y gọi đó là mụn nước đọng máu. Đây là tổn thương nhỏ rất ít được chú ý trong khi khám nghiệm tử thi. Chỉ khi gặp phải thi thể mà toàn thân không tìm thấy tổn thương thì mới được chú trọng.

Tôi vào buồng mổ của bác sĩ Hàn, cầm lấy tay của người chết xem kỹ. Trên tay phải, ở ngón cái cùng đầu lòng bàn tay giữa ngón trỏ và ngón giữa đều có nốt sưng đỏ rõ ràng, giữa nốt sưng này có một mụn máu nổi lên. Kẽ tay đã bị bác sĩ Hàn rạch ra, lớp sâu của phần mềm bị phù nề thấy rõ, thậm chí dùng kính lúp quan sát còn có thể thấy phần này đã có dấu hiệu hoại tử.

"Xét nghiệm độc tố sơ bộ đã có kết quả, chưa tìm thấy chất độc và độc

tổ." Điều tra viên thở hồng hộc chạy về phòng giải phẫu, nói.

Chuyện này nằm trong dự liệu của tôi nên tôi cũng không đáp, chỉ ngắt đầu hỏi bác sĩ Hàn, "Tổn thương này là gì?"

"Tổn thương cục bộ phần mềm cũng có thể dẫn đến mụn máu giống như vậy. Ví dụ như bị cọ xát, chênh lệch nhiệt độ gì đó." Bác sĩ Hàn lơ đãng đáp.

"Không, không phải cọ xát." Tôi suy nghĩ mông lung, "Đây là tổn thương điển hình của lạnh cóng."

"Ha ha, thời tiết này mà cũng bị nẻ hay sao?" Đại Bảo nói, "Vết nẻ này chắc chắn không liên quan đến vụ án."

Tôi lắc đầu, không nói gì. Manh mối trong đầu vẫn đang cố liên kết lại với nhau, nhưng chỉ với chút thời gian thì không thể kết nối được chúng. Trong trí não của tôi có một ý tưởng không ngừng nhảy nhót, sống động như thật. Tôi muốn tóm lấy nó mà lại chẳng thể nào bắt được. Mọi điều tôi thấy hôm nay nhất định có một mối liên hệ tất yếu. Đúng, có liên hệ, tôi sắp nghĩ ra rồi.

"Thời gian không còn sớm nữa, nếu các cậu không muốn đến tận bữa trà chiều mới được ăn trưa thì tôi đề nghị chúng ta bắt đầu đợt giải phẫu khám nghiệm thứ hai đi." Trưởng khoa Hồ cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi.

Tôi lắc đầu cho tỉnh trí, đáp, "Được, tranh thủ thời gian thôi."

Chúng tôi chia nhau về buồng mổ của mình, sau khi làm sạch thi thể, bàn mổ và dụng cụ giải phẫu, chúng tôi liền đưa thi thể đã qua giải phẫu lên xe chở, rồi đặt thi thể chờ khám nghiệm lên bàn mổ.

Ở đợt hai này tổ chúng tôi khám nghiệm thi thể số 5, là xác của một cô gái trẻ. Do trước đó đã qua khám nghiệm quần áo nên trang phục bên ngoài của thi thể đã bị cởi bỏ, chỉ để lại đồ lót.

Tuy rằng triệu chứng trên thi thể này có vẻ giống với thi thể số 2 chúng tôi vừa khám nghiệm, nhưng tôi vẫn tiến hành khám nghiệm bề ngoài thi thể theo đúng quy định.

Thoạt nhìn, cái xác này dường như cũng không hề có vết thương.

Vật chứng cần lấy khi khám nghiệm thi thể nữ chỉ có hơn chục chứ không hề kém so với thi thể nam, ví dụ như phải lấy hơn mười mẫu vật bằng cách chà xát qua khoang miệng, vú, âm đạo, hậu môn. Lúc đang chuẩn bị tắm bông, tôi có liếc qua thi thể nằm trên bàn mổ, "Sao tôi cảm thấy quần lót của người chết bị kéo căng thế nhỉ? Trông như có vật cứng ở đũng quần."

Đại Bảo cười khinh bỉ, "Chưa thấy phụ nữ đến tháng hả?"

"Ồ." Tôi chợt hiểu ra, bèn cầm tắm bông thật cẩn thận để tránh bị dính bẩn, sau đó đưa mắt ra hiệu cho Đại Bảo và cậu thực tập sinh cởi đồ lót của người chết ra.

Khi quần lót được kéo ra khỏi mông, bỗng có tiếng rơi rào rào làm chúng tôi giật mình.

Chúng tôi ngẩn ra nhìn.

Từ trong chiếc quần lót của thi thể nữ số 5 đột nhiên rơi ra rất nhiều thứ, có một chiếc điện thoại Apple, một vòng tay kim cương, một đồng hồ Piaget và một chiếc dây chuyền ngọc bích.

"Chuyện... chuyện này... Cô gái này giấu trong đáy quần nhiều đồ như vậy, không cộm đến phát khiếp hay sao?" Đại Bảo chấn động.

Trong đầu tôi lại bắt đầu nhào trộn các manh mối, hơn nữa còn thấy cần phải kết nối chúng lại với nhau.

Tôi quay đầu chạy sang buồng mổ của trưởng khoa Hồ, bên họ đang khám nghiệm thi thể nam số 4. Công tác khám nghiệm bề ngoài của họ nhanh hơn chúng tôi, giờ đã chuẩn bị bắt tay vào mổ rồi. Trưởng khoa Hồ thấy tôi cuống quýt chạy vào thì tỏ ra rất hoang mang.

Tôi không nói nhiều lời, lại chạy sang buồng mổ của bác sĩ Hàn, đúng lúc này bác sĩ Hàn cũng chạy khỏi buồng mổ nên cả hai xô thẳng vào nhau.

"Trong đũng quần..." Bác sĩ Hàn nói.

"Có vật đáng tiền!" Tôi tiếp lời.

Bác sĩ Hàn ra sức gật đầu.

Trưởng khoa Hồ thấy có chuyện liền chạy ra theo, lúc này nhìn chúng tôi một cách mờ mịt.

Hiện tại, mạch suy nghĩ của tôi đã hoàn toàn liên kết với nhau.

Tôi nói, "Đại Bảo và anh Hàn phụ trách làm tiếp công tác khám nghiệm tử thi dang dở, tôi và trưởng khoa Hồ phải lên Cục Cảnh sát thành phố ngay! Vụ án này trông thì tưởng không có chỗ khác thường hay điểm đáng ngờ nào cả, giờ còn chưa thành lập tổ chuyên án đâu!"

KỂ NHÌN TRỘM

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 1 - Thuyền Ma Bóng Quỷ (4)

Phòng họp tổ chuyên án.

Vừa nhận được thông báo khẩn cấp về việc thành lập tổ chuyên án, các thành viên trong tổ đều tỏ ra hoang mang.

"Vụ án trên hồ Long Phiên kia quả thật là một vụ án nhiều người cùng tử vong, tính chất cực kỳ nguy hiểm." Cục trưởng Triệu đi thẳng vào vấn đề, "Bây giờ xin mời bác sĩ Tần giới thiệu tình hình."

"Trước hết tôi xin nói về thời gian tử vong." Tôi lên tiếng, "Dựa vào thông tin điều tra về thời gian ăn của các nạn nhân và xem xét tình hình, chúng tôi bước đầu xác định nạn nhân chết sau khi lên thuyền khoảng một tiếng đồng hồ, tức là khoảng 4 giờ 30 phút chiều ngày 1 tháng 3."

"Có nghĩa là khi người báo án phát hiện ra chiếc thuyền, thì những người trên thuyền đã chết từ một ngày một đêm trở lên phải không?" Điều tra viên phụ trách nghi ngờ hỏi.

Tôi gật đầu kiên định.

"Nhưng nếu quả thực khi được phát hiện trên thuyền đã không còn ai nói được, thì âm thanh kỳ lạ từ đâu tới?" Một điều tra viên nói.

"Có thể là do yếu tố tinh thần." Đại Bảo cướp lời.

Tôi vỗ vai Đại Bảo, ngắt lời cậu ta, nói tiếp, "Không phải yếu tố tinh thần

mà là thứ này."

Đại Bảo nghĩ Cậu lại lừa tôi! Và nhìn tôi đầy nghi ngờ.

Tôi lấy từ ngăn bàn một túi đựng vật chứng, trong túi là một chiếc điện thoại Apple màu trắng.

"Chiếc điện thoại di động này bị nhét trong quần lót của một cô gái. Vì cô ấy đã chết nên tư thế của thi thể vừa khéo đặt điện thoại nằm sát với sàn khoang thuyền." Tôi nói, "Khi có cuộc gọi đến, mặc dù không có tiếng chuông nhưng điện thoại vẫn rung lên, khiến cho sàn thuyền rung theo, tạo nên tiếng kêu rì rì. Giữa đêm hôm khuya khoắt, trên mặt hồ yên ả tĩnh lặng lại không có tiếng ồn động cơ thì rất dễ nghe thấy tiếng động như vậy. Hơn nữa, trong lòng người báo án đã có sự sợ hãi, âm thanh đó trong cảm quan của anh ta sẽ bị phóng đại lên. Thời gian nhận cuộc gọi nhờ trên điện thoại đã xác nhận quan điểm này."

Mọi người ồn ào thảo luận, chủ yếu là vì lời giải thích cho thứ "âm thanh kỳ quái", ngoài ra cũng khiến mấy đồng nghiệp tin vào chuyện "thuyền ma bóng quỷ" hoàn toàn yên tâm.

"Một tiếng đồng hồ? Vậy họ có đủ thời gian lên đảo du lịch. Hay là vụ án xảy ra trên đảo, sau đó thi thể bị chuyển vào trong thuyền? Thế thì thuyền không phải hiện trường thứ nhất, cũng có thể giải thích được sự 'yên ổn' trên thuyền." Điều tra viên phụ trách nói.

"Không, bọn họ không lên bờ." Tôi đáp, "Tôi có hai căn cứ. Thứ nhất, sau khi Đội Kỹ thuật mở khóa điện thoại, chúng tôi thấy bên trong có rất nhiều ảnh. Có ảnh chụp sau khi lên thuyền, có ảnh chụp từ boong thuyền về phía đảo nhỏ từ xa nhưng không có ảnh chụp lúc trên đảo. Dù bây giờ còn hơi sớm nhưng hoa đào trên đảo cũng nở không ít, phong cảnh rất đẹp, nếu đã lên đảo thì không có lý do gì mà không chụp ảnh. Thứ hai, để giày của sáu nạn

nhân đều rất sạch sẽ. Thật ra bên cạnh bến tàu trên mỗi đảo đều có bùn, một khi bọn họ đã lên đảo thì tất nhiên trên đế giày sẽ dính vết bùn."

"Có lý, nói cách khác, chiếc thuyền vẫn là hiện trường đầu tiên." Lâm Đào nói.

Tôi liếc nhìn Lâm Đào, gật đầu tiếp, "Bởi vậy mọi thứ trên thuyền đều có tác dụng mẫu chốt đối với vụ án này."

"Trên thuyền không có manh mối quan trọng nào mà?" Điều tra viên phụ trách hỏi, "Xem từ báo cáo khám nghiệm hiện trường cũng không phát hiện được căn cứ chứng minh phạm tội, vậy làm sao các anh có thể xác định đây là vụ án chết nhiều người cùng lúc, có tính chất nguy hiểm?"

"Dựa vào đồ đạc tùy thân." Tôi đáp, "Lúc đầu khi tôi kiểm tra quần áo đã thấy rất kỳ quái. Có vẻ rất ngăn nắp mà lại chất chứa bí ẩn sâu xa. Tôi tìm trong tất cả quần áo và vật dụng tùy thân, thế nhưng không thấy một thứ gì đáng giá. Mãi đến khi chúng tôi bắt đầu khám nghiệm hai thi thể nữ thì mới phát hiện ra vấn đề."

"Vấn đề gì?"

"Đồ vật đáng giá của hai nạn nhân nữ này đều bị giấu trong quần lót." Tôi đáp, "Rõ ràng đây là hành động mang tính bảo vệ tài sản tùy thân. Như vậy hành động này cho chúng ta thấy, đây là một vụ án cướp tài sản."

"Chết ở trên thuyền, lại bị cướp." Điều tra viên phụ trách trầm ngâm trong chốc lát rồi nói, "Tức là lái thuyền tới gần rồi lên thuyền gây án. Nhưng dù có thể chứng thực hành vi cướp bóc, cũng không có căn cứ chứng minh hành vi giết người."

"Đúng vậy, đó là lý do tại sao bác sĩ pháp y chúng tôi phải làm rõ nguyên nhân tử vong của người chết." Tôi nói tiếp, "Lúc bắt đầu vụ án, chúng tôi

cũng gặp phải khó khăn. Vì nhìn từ triệu chứng trên thi thể, chỉ có ngộ độc carbon dioxide mới có thể giải thích được trường hợp chết tập thể kỳ quái này. Mà điểm mấu chốt trong chẩn đoán ngộ độc carbon dioxide chính là hiện trường phải phù hợp với điều kiện cần thiết. Hiển nhiên trong một khoang thuyền thì không đủ điều kiện hình thành carbon dioxide."

"Nhưng nếu như là ngộ độc carbon dioxide thì tại sao lại gọi là án mạng?" Điều tra viên bối rối, "Chẳng lẽ không phải là ngộ độc carbon dioxide?"

"Là ngộ độc carbon dioxide." Tôi khẳng định, "Ban đầu tôi cũng nghĩ không ra là tại sao, nhưng sau khi phát hiện trên ngón tay của một nạn nhân có tổn thương do giá lạnh, kết hợp với túi nylon lấy được ở hiện trường, cộng thêm việc Đại Bảo vừa đến hiện trường đã kêu váng đầu, tức ngực, tổng kết những điều này có thể thấy đây là một bể carbon dioxide nhân tạo!"

Điều tra viên vẫn chưa kịp phản ứng lại.

"Thật ra, rất dễ để chế tạo một lượng lớn carbon dioxide trong khoảng thời gian ngắn, phương pháp chính là dùng đá khô." Tôi mỉm cười nói, "Nhiệt độ trong khoang thuyền khá cao, nếu mở gói đá khô được đóng kín ra, ném thẳng vào khoang thuyền thì đá khô sẽ nhanh chóng thăng hoa thành carbon dioxide."

"Nhưng bình thường trong không khí cũng có carbon dioxide mà cũng có làm ai chết đâu, càng không đến nỗi giết chết nhiều người." Điều tra viên hồ nghi nói.

Tôi nói, "Dưới điều kiện bình thường, trừ trường hợp nguy hiểm nhất là bọc kín đá khô trong lon có thể dễ dàng dẫn đến phát nổ, cùng với việc gây tổn thương nghiêm trọng do lạnh giá, còn lại đá khô vẫn được coi là an toàn. Tuy nhiên, dưới tình huống đặc thù, đá khô vẫn có thể gây tử vong theo những cách khác. Trước tiên chúng ta làm một phép tính. Khoang thuyền lớn

bằng nào? Dài rộng mỗi bên 3m, cao 1,5m, cho nên thể tích là $13,5\text{m}^3$, trừ đi phần thể tích của thi thể và các đồ vật khác thì bên trong khoang thuyền chứa khoảng 13m^3 không khí. Thông qua khám nghiệm hiện trường, chúng tôi phát hiện tại đây 10 chiếc túi nylon, trên từng túi có ký hiệu '500g'. Lúc đầu chúng tôi không biết là gì, bây giờ nhìn lại mới thấy hẳn là túi đựng đá khô. Tổng cộng 5kg đá khô với khối lượng riêng là $1.565\text{kg}/\text{m}^3$, sau khi thăng hoa thành khí carbon dioxide có thể tích gấp 300 lần, tức là $2,5\text{m}^3$. Do hình thành nhanh chóng nên lượng khí bị thoát khỏi chỗ hở trên vách khoang có thể không cần tính đến. Như vậy trong vòng nửa giờ, mật độ carbon dioxide trong không khí đạt tới 20%. Kỳ thật với hoàn cảnh cơ thể thiếu dưỡng khí thì chỉ cần mật độ carbon dioxide đạt tới 10% là có thể dẫn đến tê liệt hệ thống thần kinh trung ương mà chết. Sau khi đá khô biến thành carbon dioxide, do carbon dioxide nặng hơn không khí nên sẽ không thoát quá nhiều ra khỏi cửa khoang thuyền để mở bên trên, mà nhanh chóng tích tụ lại, tràn khắp khoang chứa hàng, dẫn đến chết người. Nhưng khoang chứa hàng cũng không bị bịt kín hoàn toàn, qua một ngày hai đêm trôi dạt trên mặt hồ, mật độ carbon dioxide trong khoang thuyền đã thấp đến mức con người có thể chịu đựng được, nên khi đặc công loại bỏ nguy hiểm và chúng tôi đến cũng không phát hiện thấy điểm kỳ lạ trong không khí dưới khoang. Chỉ có cảm giác của Đại Bảo nhanh nhạy, lại là người chịu carbon dioxide kém, nên mới cảm thấy dị thường."

Đại Bảo trừng mắt với tôi.

"Đây... đây thật là phương thức giết người hiểm thấy!" Điều tra viên thở dài, "Bọn họ vì sao lại không chạy trốn?"

"Nguyên nhân không chạy trốn, một là sợ hãi, hai là không biết nguy hiểm đang đến." Tôi đáp, "Trong lòng bàn tay của một nạn nhân có tổn thương do lạnh, chính là vì muốn cầm lấy túi đá khô nhìn xem bên trong túi chứa cái gì. Lâm Đào đã phân tích đối chiếu dấu vân tay trên túi đựng đá khô, xác nhận điểm này là đúng. Chẳng biết anh ta có ý thức được đó là đá khô

chứ không phải đá lạnh bình thường hay không, kể cả có biết rõ là đá khô thì đại đa số mọi người đều biết carbon dioxide không độc nhưng không biết trong điều kiện đặc biệt, carbon dioxide cũng có thể gây chết người."

"Đá khô không chỉ sinh ra carbon dioxide mà còn có thể làm hạ nhiệt độ nhanh chóng." Một điều tra viên hỏi, "Vì sao nạn nhân không có triệu chứng chết rét?"

Tôi khen ngợi gật đầu, "Hỏi rất hay. Đá khô quả thật có thể làm nhiệt độ giảm xuống trong nháy mắt. Nhưng vì nó thăng hoa quá nhanh, sinh ra lượng lớn carbon dioxide, lập tức đưa người ta vào chỗ chết. Nói một cách dễ hiểu, nhiệt độ còn chưa xuống dưới 10 độ C, chưa kịp làm người ta chết cứng thì người đó đã chết ngạt vì mật độ 10% carbon dioxide rồi. Thật ra ở hiện trường cũng có dấu hiệu rét lạnh, nhưng lại không được để ý tới. Mấy nạn nhân đều dồn lại một chỗ, hơn nữa là ngồi gần vách khoang sát với động cơ của chiếc thuyền, chứng tỏ họ đang sưởi ấm, thậm chí còn hy vọng động cơ sinh ra nhiệt lượng giúp họ ấm áp hơn."

"Vậy bước kế tiếp chúng tôi nên làm cái gì bây giờ?" Cục trưởng Triệu lên tiếng, "Đá khô là thứ rất dễ mua. Hơn nữa cũng có nhiều cư dân ven hồ dùng đá khô cho việc bảo quản và vận chuyển đào tươi."

"Để phân tích việc tiếp theo thì phải tăng tiến từng chút một." Tôi nói, "Đầu tiên, động cơ gây án là cướp tiền, không có động cơ nào khác. Tiếp theo, sáu du khách chỉ là ngẫu nhiên đi qua đây, thuê thuyền cũng là chuyện tình cờ. Nếu không phải việc bất khả kháng thì vụ án thể này hiếm khi được tính toán trước, mà hẳn là vô tình gặp phải. Căn cứ vào hai điểm này, phương hướng điều tra chúng tôi thấy nên là người ra khơi vào chiều ngày 1 tháng 3 như bình thường, hơn nữa trên thuyền thường có thùng bảo ôn để vận chuyển đá khô, và là người cần mang theo đá khô khi rời bến tàu."

"Điểm này thật kỳ lạ, vì bây giờ cũng chẳng phải mùa sản xuất đào tươi!"

Cục trưởng Triệu nói, "Không có quả thì cần đá khô làm gì?"

"Tôi... tôi có chuyện muốn nói."

Chúng tôi thì nhau quay đầu lại, thấy Hàn Lượng ngồi ở trong góc hơi giờ tay.

Cục trưởng Triệu gật đầu ý bảo cậu ta lên tiếng.

Hàn Lượng nói, "Cục trưởng Triệu, ông làm rồi, thật ra sử dụng đá khô nhiều nhất không phải việc vận chuyển đào, mà là dùng trong công việc tàu bè."

"Ồ?" Chuyện này chúng tôi đều chưa nghe qua, nhưng mọi người đều biết cái danh "Baidu sống" (1) của Hàn Lượng, do đó không ai mảy may nghi ngờ.

(1) Baidu: Một trang tìm kiếm của Trung Quốc, tương tự Google

"Vì thân tàu khá lớn, không dễ tẩy rửa nên đá khô được dùng phổ biến trong công nghiệp làm sạch và sửa chữa tàu thuyền." Hàn Lượng mỉm cười, "Tiết kiệm năng lượng, giảm bớt rác thải, phòng ngừa ô nhiễm thứ cấp (2), lại còn rất tiện dụng."

(2) Ô nhiễm thứ cấp: Sự ô nhiễm gây ra bởi các chất được sinh ra từ các chất ô nhiễm khác.

"Vậy chúng tôi phải đi tìm xưởng sửa chữa, tẩy rửa tàu thuyền nhỉ?" Điều tra viên nói.

Hàn Lượng gật đầu, "Nhưng thứ này rất dễ mang theo, cũng không quá đắt, mấy nhà buôn bán giàu nứt đổ đổ vách ở hồ Long Phiên tự mua dùng cũng chẳng phải chuyện lạ."

"Nói nghe cứ như nhà anh không giàu vậy." Long Vũ ngồi bên cạnh che miệng cười, nhẹ giọng trêu.

"Nếu như vậy thì phạm vi điều tra quá lớn." Cục trưởng Triệu sờ cằm, cau mày, "Nhà buôn bán vốn không ít, thuyền lại càng nhiều."

"Nhưng nếu như hung thủ vô tình gặp nhóm du khách khi đang lái thuyền trên hồ, thì vì sao hãn mang theo nhiều đá khô như vậy?" Điều tra viên phụ trách hỏi.

"Có nhiều không?" Hàn Lượng đáp, "Mỗi phút máy tẩy rửa sẽ tiêu tốn từ ba đến năm kilogram đá khô. Hơn nữa máy tẩy rửa bây giờ rất tiện mang theo, chỉ lớn hơn bàn làm việc một chút mà thôi. Chỉ cần trên thuyền được trang bị thùng bảo ôn để lưu trữ đá khô trong thời gian ngắn, thì có thể làm việc ngay trên đảo. Tôi đoán tình huống này cũng có khả năng tồn tại, đây cũng là vì tranh giành mỗi làm ăn."

"Nói cách khác, chúng tôi cứ đi tìm mấy người chuyên làm việc tẩy rửa thuyền bè tận nơi là phá được án rồi." Điều tra viên phụ trách nói.

"Cũng phải kiểm tra những người trong nhà có máy tẩy rửa, những người này có thể tranh thủ lúc rảnh rỗi tự làm sạch tàu thuyền của mình để tiết kiệm thời gian." Long Vũ xen vào.

Tôi gật đầu, tiếp lời, "Bất kể là thợ chuyên tẩy rửa hay là người tự mình tẩy rửa thuyền, người gây án phải có quan hệ với hòn đảo này."

Tôi dùng bút laser chỉ lên một hòn đảo nhỏ nằm giữa bản đồ đảo ở hồ Long Phiên.

"Tại sao?" Cục trưởng Triệu trên nét mặt lộ rõ sự vui mừng.

"Vì khi khám nghiệm hiện trường, tôi phát hiện trên mép thuyền có một

vết bùn." Tôi đáp, "Mép thuyền ở vị trí khá cao, không thể tiếp xúc với mặt đất, như vậy bùn dính phía trên chỉ có thể là khi người ta đạp lên mép thuyền để lên boong, bùn dính trên chân quệt vào đó mà thôi. Hơn nữa trong vết bùn còn có một mảnh lá cây, Hàn Lượng nói đó là lá cây đào."

"Lá đào là thứ rất bình thường!" Điều tra viên nói, "Trên mỗi đảo đều có vô số cây đào, cũng sẽ có vô số lá cây."

"Tôi cũng biết." Tôi nói, "Thế nhưng lúc đó tôi làm một việc với tâm lý thử chút vận may. Cây đào thích khô, không thích nhiều nước, bình thường đều sinh trưởng trên ngọn núi nhỏ ở giữa đảo, rất ít khi mọc sát bên bờ. Dù có cũng chỉ dùng để buộc thuyền. Cây mọc bên bến tàu thì lại càng ít. Các anh không biết, thực vật cũng có thể tiến hành kiểm nghiệm ADN đó."

Mọi người mở to hai mắt mà nhìn.

Tôi nói tiếp, "Vì thế, tôi tìm người đi xem qua các hòn đảo, thấy cây đào nào mọc bên bến tàu thì hái lá mang về. Dưới sự giúp đỡ của trường Đại học Nông nghiệp thành phố Long Phiên, chúng tôi tiến hành so sánh ADN thực vật, xác định mảnh lá cây này đến từ một cây đào mọc bên bến tàu đảo Long Thiệt."

"Hiểu rồi." Điều tra viên phụ trách nói, "Vụ án này cơ bản đã có hy vọng! Nhưng dù chúng tôi bắt được nghi phạm, nếu hắn không khai báo hành vi phạm tội thì chúng tôi phải lấy chứng cứ gì để chứng minh đây? Hay nói cách khác, chúng tôi có thể lấy được chứng cứ chắc chắn, công phá được phòng tuyến tâm lý của nghi phạm hay không?"

Tôi gật đầu kiên quyết, "Chúng tôi có ít nhất bốn chứng cứ. Thứ nhất, trên thuyền của hắn hoặc trong nhà có tích trữ đá khô, mà túi đựng đá khô giống với những chiếc túi bị bỏ lại hiện trường. Thứ hai, mối liên hệ giữa đảo và hiện trường trên thuyền chính là mảnh lá cây này, cũng là chứng cứ có hiệu

lực. Thứ ba, Lâm Đào và Long Vũ đã tiến hành khám nghiệm hiện trường, có thể khẳng định là hung thủ không xuống khoang chứa hàng, chỉ hoạt động trên boong thuyền. Mà vết bầm dím trên giày của hắn đã xác nhận điểm này. Vết bầm tuy bị phân mảnh, nhưng sau khi Lâm Đào cùng Long Vũ tiến hành chắp nối thì đã ghép được một dấu chân hoàn chỉnh. Với bốn điều này, khi các anh tiến hành bắt giữ nghi phạm phải đồng thời điều tra chỗ ở của hắn. Không chỉ tìm giày mà còn phải tìm súng."

"Súng ư?" Điều tra viên phụ trách kinh ngạc vô cùng, "Nhà nước quản lý súng ống rất nghiêm ngặt, thời nay còn ai có thể mang súng ra chơi chứ?"

"Qua phán đoán suy luận của Lâm Đào và Long Vũ, chỉ có một nghi phạm bước lên boong thuyền." Tôi nói, "Quá trình phạm tội như sau: Hung thủ ở trên đảo làm việc tẩy rửa tàu thuyền, chân dẫm phải lá cây đào bên bến tàu. Trên đường trở về, hắn nhìn thấy chiếc thuyền nơi xảy ra vụ án. Trước đó có thể hắn đã biết chủ thuyền này thường cho thuê thuyền, người thuê thuyền chắc chắn có tiền. Vì thế hắn mượn cớ khiến thuyền dừng lại, sau đó leo lên thuyền bằng tay không. Ngay sau khi lên thuyền, hắn lập tức khống chế sáu nạn nhân. Sáu người lần lượt lấy ra tài sản đáng tiền trên người, trong ba lô giao cho hung thủ. Sau khi hung thủ ra tay thành công liền lừa sáu người xuống khoang chứa hàng. Do sáu người đã nhìn thấy mặt hắn nên hắn dùng thủ đoạn giết người khó bị phát hiện này. Cho dù trên chiếc thuyền nhỏ của hắn còn có đồng lõa, nhưng lên boong thuyền hàng thì chỉ mình hắn mà thôi. Hơn nữa nạn nhân bị nhốt dưới khoang chứa hàng, thấy sương trắng bốc ra mà không bò lên trên để tự cứu là bởi họ cảm giác ở trong khoang an toàn hơn bên ngoài. Nếu chỉ có một người thì tại sao lại có thể đối phó với sáu người, trong đó có bốn người đàn ông; vì sao trong toàn bộ quá trình tiến hành khống chế, hung thủ lại có thể làm cho họ ngoan ngoãn lấy tiền trong ba lô và quần áo của mình ra? Chỉ một khả năng, đó là có súng. Vì có súng nên sức đe dọa rất lớn, đủ để khiến sáu người ngoan ngoãn nghe lời. Nhưng ngay cả khi có súng thì cũng chỉ một người lên thuyền, cho nên sức khống chế là

có hạn. Mà hai cô gái lại có cơ hội giấu tiền của vào đũng quần. Sức đe dọa lớn, sức khống chế yếu, đây là đặc điểm của việc ít người cầm súng khống chế nhiều người."

"Không cần nhiều lời thêm nữa." Điều tra viên phụ trách nói, "Hôm nay có thể phá án rồi!"

Sở Cảnh sát tỉnh có chế độ trực ban. Chỉ cần không phải đi khám hiện trường thì phải ở trong văn phòng làm thêm mấy việc hành chính khác. Cho nên chúng tôi vừa rời khỏi Cục Cảnh sát thành phố Long Phiên liền về thẳng văn phòng, tiếp tục làm nốt công việc dở dang lúc sáng.

Trước khi tan sở, chúng tôi nhận được điện thoại từ Cục Cảnh sát thành phố. Quả nhiên là do hai anh em trồng đào trên đảo Long Thiệt gây án. Hai anh em nhà này bình thường vốn thích tàng trữ súng tự chế, do gần đây mê đánh bạc, thua gần hết toàn bộ gia sản, mà vay nặng lãi đang bị đòi gấp, bọn chúng không thể chờ đến lúc quả đào được mùa. Vì vậy chúng nảy sinh ý định cướp bóc. Nhưng việc gặp chiếc thuyền hàng này là vô tình, chuyện cướp thuyền cũng là bọn chúng nhất thời nảy lòng tham.

Gã anh lên thuyền cướp tiền, còn gã em xui khiến anh trai giết người, hơn nữa còn nghĩ ra phương thức giết người không thấy máu ấy.

Tôi khe khẽ thở dài, "Chúng ta một lòng hợp tác, lại phá thêm một vụ án nữa."

Đại Bảo gật đầu, tiếp, "Hãy, bây giờ nhìn lại, thành ngữ 'đồng tâm hiệp lực' thật đúng là sâu sắc. Nếu sáu người này có thể đồng tâm hiệp lực với nhau, dũng cảm hơn một chút, cuối cùng cũng không đến nỗi toàn bộ chết thảm."

Tôi lắc đầu, tỏ vẻ thương xót, "Về nhà thôi! Tôi muốn dành thời gian về

nhà đưa con trai đi chơi, không thì nó thật sự không nhận bố nữa luôn!"

Ánh mắt Trần Thi Vũ chợt lóe lên một tia sáng, cô cầm túi rời khỏi văn phòng trước. Trong ánh mắt của cô ngập tràn sự ước ao và hoài niệm.